EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 260, Kasım 2009

TKİP III. Kongresi toplandı!..

Parti, sınıf, devrim!

Geride bıraktığımız günler içinde toplanan TKİP III. Kongresi çalışmalarını başarıyla tamamlamış bulunmaktadır.

III. Kongre partimizin ulaştığı örgütsel gelişme ve olgunluk düzeyinin yeni bir göstergesi olmuş, parti içi demokrasinin yeni bir başarısını simgelemiştir. Zamanında ve güvenli bir biçimde toplanması, kongreye ön hazırlığın partiye önden sunulan kapsamlı bir gündem üzerinden sürdürülmesi, tüm parti örgütlerinin kendi seçilmiş delgeleriyle kongrede yeterli bir düzeyde temsil edilmeleri, ve nihayet, kongredeki kapsamlı tartışmalar ve verimli sonuçlar, birarada bunun ifadesi olmuşlardır.

TKİP III. Kongresi on günü bulan çalışmalarını kapsamlı bir gündem üzerinden yürüttü. İki ana bölümden oluşan bu gündemin ilk bölümünde dünya, bölge ve Türkiye'deki güncel gelişmeler, ikinci ana bölümde ise parti çalışmasının ve örgütlenmesinin çok yönlü sorunları ele alındı. Bu iki ana bölümü birleştirip bütünleyen çizgi ise, proletarya devrimi perspektifi üzerinden ve stratejik öncelikler temelinde partinin günümüzün devrimci görevlerine en iyi biçimde hazırlanması oldu.

İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de.

Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana ekseni durumundadır. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, tüm bu çabayı ise şaşmaz biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.

Partimizin bilincine, pratiğine ve tüm hareket tarzına sinmiş bu bakış açısı, doğal olarak kongremizin gündemindeki sorunları ele alışını da belirlemiştir.

TKİP III. Kongresi dünyada, bölgede ve Türkiye'de önemli gelişmelerin yaşandığı bir evrede toplandı. Parti kongresi tüm bu gelişmeler üzerine kapsamlı tartışmalar yürüttü, değerlendirmeler yaptı ve bu çerçevede partinin güncel politikalarını somutladı.

- Bugün için ekonomik kriz boyutu öne çıkmış olsa da, kapitalist dünyanın krizi gerçekte çok boyutlu bütünsel bir niteliğe sahiptir. Emperyalist dünyadaki hegemonya bunalımı, bunun da etkisiyle emperyalist nüfuz mücadelelerinin kızışması, militarizmin, saldırganlığın ve savaşın dizginlerinden boşalması, tüm dünyada her biçimiyle burjuva gericiliğinin depreşmesi, emperyalist metropollerde bile polis devletine geçişin genel bir eğilim halini alması vb., tüm bunlar kapitalist dünyanın içinde debelendiği çok yönlü krizin yansımalarıdır. Küresel çaptaki ekonomik kriz tüm bunlara yeni bir ivme kazandıracaktır.

Devrimci partinin görevi sistemin krizini bütünlüğü içinde ve çok yönlü sosyal-siyasal etki ve sonuçları üzerinden değerlendirmek, buna uygun bir mücadele çizgisi izlemek, bunun gerektirdiği bir politik-örgütsel hazırlık içinde olmaktır. Kendi ülkesindeki devrimci görev ve sorumluluklarına olduğu kadar enternasyonal plandaki devrimci görev ve sorumluluklarına da buradan bakabilmektir.

Partimiz ekonomik krizin yıkıcı etkilerine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin güncel çıkarlarını savunmak için azami bir çaba sarfetmeyi sürdürecektir. Fakat bunu işçileri ve emekçileri, iflası yeni krizle bir kez daha açığa çıkan kapitalist düzenin temellerine karşı mücadeleye yöneltmek, onların bilincini, örgütlenmesini ve eylemini bu doğrultuda geliştirmek üzere yapacaktır. Krizin etki ve sonuçlarına karşı düzen ufkunu aşmayan reformist eğilimlere karşı sistemli bir mücadele, partimiz için bu aynı görevin ayrılmaz bir parçasıdır.

- Sistem krizi emperyalist nüfuz mücadelelerini yeni bir düzeyde şiddetlendirmekte, bunun esas alanını da Türkiye'yi çevreleyen bölgeler oluşturmaktadır. Bu ise beraberinde işbirlikçi Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmi hizmetinde yeni roller üstlenmesini getirmektedir. Partimiz emperyalist saldırganlığa karşı bölge halklarının yanında yer alacak, emperyalizme uşaklık çizgisine karşı kararlı bir mücadele sürdürecek, bu doğrultuda bölgenin ilerici-devrimci güçleri ile devrimci işbirliği ve enternasyonal dayanışma içinde haraket edecektir.

- Son yıllarda egemen sınıf içinde yaşanan bölünme ve çatışma halen bir rejim krizi halinde seyretmektedir. Bu çatışma burjuva gericiliğinin farklı kliklerinin kendi aralarındaki sefil çıkar ve iktidar mücadelelerinin bir ifadesidir ve her açıdan gerici niteliktedir. Partimiz bu gerici çatışmanın askeri vesayet rejiminden kurtulma ve demokratikleşme, ya da cumhuriyetin savunulması ve laik düzenin korunması olarak sunulması gerici çabalarının içyüzünü açığa çıkarmayı sürdürecek, bu çatışmanın emekçilerin bilincini bulandırmasına, emekçilerin bu çatışmaya alet edilmesine izin vermeyecektir. Bunu, bu çatışmada burjuva gericiliğinin farklı kliklerinin yedeğinde hareket eden, onların aldatıcı argümanlarına inandırıcılık kazandırmaya çalışan tasfiyeci sola karşı mücadele ile de birleştirecektir.

- Partimiz Amerikan emperyalizmi desteğinde bir devlet politikası olarak gündeme getirilen sözde "demokratik açılım" aldatmacasının gerisindeki gerçek saikleri açığa vurmayı sürdürecektir. Emperyalist rekabetin kızıştığı ve sistemin çok yönlü bunalımının açığa çıktığı bir evrede,

demokratik açılımlar bir yana, burjuva gericiliğinin dünyanın her yerinde ve elbette Türkiye'de kendini her alanda ve her açıdan daha fazla tahkim etmeye yöneldiği gerçeğini kitlelere ısrarla anlatacaktır. Bu manevranın hiç değilse Kürt sorununun düzen içi çözümü sınırları içinde solun bir kesiminde yarattığı temelsizliği ölçüsünde tehlikeli hayallere karşı da aynı kararlılıkla mücadele edecektir.

Derin tarihi ve toplumsal köklere sahip Kürt sorununun gerçek, tam ve kalıcı çözümü kesin olarak bir devrim sorunudur. Bu sorununun düzenle pazarlıklar içinde ve anayasal düzenlemeler yoluyla çözülebileceği iddiası, olayların seyrinin döne döne kanıtladığı gibi, her türlü dayanaktan yoksundur. Bu yolla Kürt halkının birikimiş devrimci enerjisini sınırlı bazı kazanımlar karşılığında düzen çarkları içinde eritmekten başka bir sonuca varılamaz.

Partimiz Kürt halkının özgürlük ve eşitlik yolunda her sınırlı kazanımını destekleyecektir. Fakat özgürlük mücadelesinin devrimci döneminin birikimi sayesinde elde edilebilen bu sınırlı kazanımların çözümün kendisi olarak sunulması aldatmacasına karşı da aynı kararlılıkla mücadele edecektir. Kürt sorununu genel demokrasi mücadelesinden ve demokrasi mücadelesini de devrim mücadelesinden koparan her biçimiyle oportünist-kuyrukçu sol eğilime karşı mücadele de bunun bir parçasıdır.

- Partimiz mezhepsel ayrımcılığa, ayrıcalıklara ve ezilmişliğe karşı Alevi kitlelerden yükselen ilerici duyarlılığı ve devrimci-demokratik talepleri sahiplenecektir. Bunu devlet güdümlü Alevi gericiliğine ve Alevi hareketi bünyesindeki geriye dönük eğilim ve istemlere karşı mücadele ile birleştirecektir.

- Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, '90'lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözülüş süreci içerisindedir. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

Bu sürecin gelinen yerde bir devrimci irade kırılmasına vardığını, devrimci hareketimizin en temel ilkesel ve ideolojik kazanımlarının adım adım terkedildiğini görüyoruz. Birbirini izleyen yeni tasfiyeci yönelimler, devrimin stratejik sorunlarına ve önceliklerine tam bir ilgisizlik, Kürt sorunundaki kuyrukçu sürüklenişler, reformist solla ilkesel ve ideolojik ayrım çizgilerinin silinmesi, ihtilalci örgüt sorunundaki ilkesel ve pratik duyarlılığın fiilen bir yana bırakılması, birarada bunun güncel yansımalarıdır.

Partimiz, bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de soldaki her türden tasfiyeci eğilime karşı ilkeli mücadelesini sürdürecek, devrimci ilkelerden, politikadan ve örgütten hiçbir koşulda taviz vermeyecek, gerekirse devrim yolunda tek başına yürüme iradesi ve kararlılığını gösterecektir.

TKİP III. Kongresi parti çalışmasının ve örgütlenmesinin sorunları üzerinde ayrıntıları ile durdu. Sınıf çalışmasının sorunları, kadın, gençlik ve liseli gençlik çalışmaları, illegal örgüt ve legal çalışma, kadro sorunları, örgütsel güvenlik, parti içi yaşam, parti yayınları, mali sorunlar vb., bunların başlıcaları oldu. III. Parti Kongresi tüm bu sorunlara ilişkin olarak partinin önünü açan önemli değerlendirmeler yaptı ve kararlar aldı.

- Partimiz gelinen yerde sınıf çalışmasında önemli mesafeler katetmiş ve büyük bir deneyim kazanmıştır. Partinin önünde şimdi "sınıf eksenli partiye geçiş" vardır. Bunun bir yanında özellikle fabrika

direnişleri üzerinden sınıf eylemine önderlik, öteki yanında kitle tabanı, örgüt zemini ve kadro kaynağı olarak proleter bir kimliğe geçiş vardır. Parti bu alanda ilk önemli kazanımlarını elde etmiştir ve şimdi bunları genelleştirmek, kendisini gerçek yaşamda sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği düzeyine çıkarmak vardır. Bu görev doğrultusunda her gerçek başarı partimizi için stratejik değerdedir. Zira bu, Türkiye'de proletarya devriminin zaferine yürüyebilmenin en temel, en olmazsa olmaz koşuludur.

- TKİP III. Kongresi, II. Parti Kongresi'nin soldaki tasfiyeci sürüklenişe karşı yükselttiği "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" şiarının tüm güncel önemini koruduğu, dahası yeni gelişmelerle birlikte bu önemin daha arttığı düşüncesindedir. Bu şiarın dışa dönük yüzünde adım adım düzenin icazet alanına kayan tasfiyeci oportünizme karşı sistemli mücadele, içe dönük yüzünde parti örgütünü sağlam illegal temellere oturtmak, illegal çalışma ile legal çalışma arasında doğru devrimci bir ilişki ve bütünlük kurmak vardır. TKİP III. Kongresi bu açıdan partimizin durumunu ele almış, iki kongre arası dönemdeki örgütsel yeniden yapılandırmanın deneyimlerini irdelemiş ve partinin bu alanda halen de yaşamakta olduğu sorunlara ilişkin olarak ön açıcı değerlendirmeler yapmış, kararlar almıştır.

- TKİP III. Kongresi kadro sorunlarını genel yönleri ile ve günümüz koşullarının gerekleri çerçevesinde çok yönlü olarak irdelemiştir. Kadrosal düzeyi nitel ve nicel açıdan sistemli biçimde yükseltmek; çok yönlü olarak eğitilmiş, ideolojik ve örgütsel bakımdan gelişkin, davaya sarsılmaz düzeyde bağlı, kitlelere önderlik edebilen, enerjik ve disiplinli, savaşçı militan kadrolar yetiştirmeyi özel bir uğraş haline getirmek; sınıf çalışmasının ortaya çıkardığı proleter kadro potansiyeli ile özel bir tarzda ilgilenerek partinin proleter sınıf bileşimini sürekli güçlendirmek, kongremizin kadro sorunları çerçevesinde partinin önüne koyduğu en öncelikli görevler olmuştur.

- Burjuva düzenin ve devletinin karakteri ile sınıf mücadelesinin gerçekleri temelinde şiddete dayalı devrim partimiz için temel önemde ilkesel bir sorundur. Fakat partimiz şiddete tapmadığı gibi onu hiçbir biçimde sınıflar mücadelesinin gelişme seyri ve düzeyi dışında ele almamaktadır. İşte tam da bu temelde, siyasal mücadelenin ve çalışmanın bugünkü seyri, devrimci şiddetin belli sınırlar içinde örgütlenmesini giderek bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Devletin ve kapitalistlerin devrimci siyasal çalışmaya yönelen kuralsız terörü, kapitalistlerin tek tek fabrikalarda işçilerin en haklı ve masum taleplerini bile zorbalıkla sindirmeye çalışmaları, bu ihtiyacın güncel temelidir. TKİP III. Kongresi, bu çerçevede partinin önüne bir yandan pratik eğitim ve donanım görevini, öte yandan işçi hareketi bünyesinde İşçi Savunma Birlikleri örgütleme görevi koymuştur.

***

Yeni döneme ilişkin olarak partinin önünü açan değerlendirme ve kararları ile TKİP III. Kongresi partimizin gelişiminde yeni bir safhayı işaretlemektedir. O daha şimdiden partinin ideolojik, örgütsel ve ruhsal birliğini yeni bir düzeye çıkarmıştır.

Partimiz şimdi her bakımdan daha güçlü, güvenli, iddialı ve hazırlıklıdır!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

TKİP III. Kongresi

7 Kasım 2009

III. Parti Kongresi Gündemi

*"Parti kongresi çağrısı ve gündemi en az üç ay önceden parti örgütlerine ve üyelerine duyurulur..." (**TKİP Tüzüğü**, Parti Kongresi maddesi)*

-I-
Siyasal durum / Siyasal sorunlar

III. Parti Kongresi'nin en temel işlevlerinden biri doğal olarak dünyada, bölgede ve Türkiye'deki mevcut durumu ve gelişmeleri değerlendirmek; buna bağlı olarak partinin taktik çizgisinin genel çerçevesini belirlemek, yeni döneme ilişkin siyasal görevlerini somutlamak olacaktır.

Dünyada ve Türkiye'de içinden geçmekte olduğumuz döneme damgasını vuran başlıca gelişmeler konusunda partinin halihazırda bir dizi temel değerlendirmesi bulunmaktadır. Son on yıl üzerinden olduğu kadar son iki yıl üzerinden de bu böyledir. *(Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*

Aşağıda sunacağımız konu başlıklarına da bunun ışığında bakılmalıdır.

***

1- Dünyada durum ve partinin enternasyonal görevleri:

* Bugünün dünyasında öne çıkan en temel olgu, başta ABD olmak üzere kapitalist dünyanın metropollerinde başlayan ve dünya ölçüsünde genelleşen ekonomik krizdir. 1970'li yılların ortasında patlak veren büyük krizin çeşitli yol ve yöntemlerle ertelenmiş birikimi üzerinde yükseliyor olması, güncel krizin en önemli özelliğidir.

Devrimci bir parti doğal olarak öncelikle krizin çok yönlü sosyal-siyasal etki ve sonuçları üzerinde yoğunlaşmak zorundadır. Ekonomik çöküntü, sosyal ve kültürel yıkım, sosyal mücadeleler, her biçimiyle burjuva gericiliğinin yükselişi, polis devleti, faşizm, militarizm, emperyalist saldırganlık ve nihayet savaş, bu çaptaki bir krizin muhtemel etki ve sonuçları içinde sayılabilir. Devrimci partinin görevi tüm bunları gözeten bir politik bakış, mücadele çizgisi ve pratik hazırlık içinde olmaktır. Politik açıdan olduğu kadar örgütsel açıdan da. Kendi ülkesindeki devrimci görev ve sorumluluklar bakımından olduğu kadar enternasyonal devrimci görev ve sorumluluklar bakımından da.

* Günümüz dünyasının bir öteki bir temel sorunu emperyalist dünyadaki güç ilişkileridir. Emperyalist dünyanın güç ilişkileri üzerinden bakıldığında bugünün en önemli olgusu ise ABD hegemonyasının önlenemeyen çözülüşüdür. Amerikan emperyalizmi Doğu Bloku'nun çöküşünün ardından artık rakipsiz saydığı hegemonyasını pekiştirmeyi ve görünür bir gelecek için süreklileştirmeyi hedefleyen bir stratejik yönelim içine girmişti. Oysa gelinen yerde buna yönelik girişimlerinde belirgin biçimde başarısız kaldığı artık kesinleşmiş durumdadır.

Bu olgu iki önemli nedenden dolayı dünyadaki istikrarsızlığı büyütmektedir. İlkin, bu gidişatı görmek fakat askeri açıdan hala da rakipsiz olduğunun bilincinde olmak, ABD emperyalizmini iyiden iyiye saldırganlaştırmaktadır. İkincisi, bugünün dünyasında ABD'den bu hegemonyayı görünür bir gelecekte devralabilme potansiyeline sahip bir emperyalist rakip güç halihazırda sahnede görünmemektedir. Bu ise çok kutupluluğa doğru bir eğilimi beslemektedir ve bu da başlı başına bir istikrarsızlık etkenidir.

Emperyalist dünyadaki hegemonya krizleri bugüne kadar ancak büyük emperyalist kapışmaların ardından (ki her iki dünya

savaşı da bunun ürünü olmuştur) bir sonuca bağlanabilmiştir, ancak böylece yeni bir dengeye ulaşılabilmiştir.

Bugünün emperyalist dünyasında yeni güç dengelerinin oluşumunda Çin'in ve kısmen de Hindistan'ın tutumunun özel bir önemi vardır. ABD ile ilişkilerini belli bir dengede tutan ama bu arada Şangay İşbirliği Örgütü türünden oluşumlar yoluyla Rusya ile de belirli yakınlık içinde olan, uluslararası ilişkilerde son derece çıkarcı ve pragmatist bir çizgide hareket eden Çin'in stratejik ittifak tercihi halen belirsizliğini korumaktadır. Bu, güç ilişkilerinin yeni seyrinin de halihazırda bu yönüyle belirsiz kalması anlamına gelmektedir.

* ABD hegemonyasındaki çözülmeye yakın dönemin olaylarından önemli bir gösterge Kafkasya krizi olmuştur. Rusya kendisine yönelik kuşatmanın belli sınırları bulunduğunu, bu sınırların aşılması durumunda gerekirse savaşa başvuracağını ve buna da gücü olduğunu eylemli olarak göstermiştir. Sonuçta ABD ve NATO Gürcistan'a yönelik bu müdahaleyi sineye çekmek zorunda kalmışlardır. Çok sınırlı bir askeri operasyon olarak görünmesine rağmen, bu olayın yeni döneme önemli ipuçları sağlayan büyük bir sembolik değeri vardır.

* ABD hegemonyasının önemli bir aracı olagelen NATO'da da halen ciddi sorunlar vardır. Avrupalı emperyalistlerin, özellikle de Almanya-Fransa ikilisinin farklılaşan çıkarları ve öncelikleri, bu çerçevede ABD ile yaşanan sorunlar, NATO'daki bunalımın başlıca nedenidir. Öte yandan Afganistan batağındaki belirgin başarısızlık NATO bünyesinde bir başka önemli kriz etkeni olmakla kalmamakta, bugünkü yapısı, iç ilişkileri ve işleyişiyle onun müdahale gücünün belirli sınırları olduğunu da göstermektedir. Yine de, kendini yeni adımlar ve kurumlaşmalarla tahkim etmeye çalışan, bu arada sürekli genişleyen ve bundan da aldığı güçle kendine dünya jandarmalığı misyonu biçen bu saldırgan emperyalist örgütteki gelişmeleri dikkatle izlemek devrimci bir partinin görevidir.

* Emperyalist dünyanın bugünkü tablosuna bakıldığında göze çarpan bir başka önemli olgu, genel olarak yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri ile bu mücadelelerin kaçınılmaz olarak azdırdığı militarizm ve silahlanma yarışıdır. Krizin ağırlaşması, hele hele bir çöküntüye yolaçması durumunda, militarizm, saldırganlık ve savaş eğiliminde belirgin bir artış olacaktır. *(Konuya ilişkin olarak parti yayınlarına atıf, Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*

* Bilindiği gibi emperyalist nüfuz mücadelelerinin olduğu kadar halihazırdaki bölgesel müdahale ve savaşların da esas alanı Türkiye'yi çevreleyen bölgelerdir. Daha somut olarak Ortadoğu, Kafkasya ve İç Asya'dır. Bu bölgeler dünya egemenliği uğruna mücadelelerin düğüm noktalarıdır. ABD'nin, rakipsiz gibi görünen egemenliğini bu bölgelere müdahaleler üzerinden pekiştirmeyi denemesi, bu çerçevede boşuna değildir. Irak ve Afganistan savaşları bunun ürünü oldular. Halen süren Pakistan ve İran bunalımları bunun ifadesidir. Bunlara Kafkasya krizi, Gürcistan savaşı, tümü de bu bölgede sahnelenen "renkli" karşı-devrim girişimleri gibi başka örnekler de eklenebilir.

Fakat sonuçta Bush yönetimi döneminin bu politika ve müdahaleleri esası yönünden başarısızlığa uğradı. ABD'nin rakipsiz süper güç olma heveslerini boşa çıkaran da bu oldu. Yeni durumda en önemli sorun, Obama yönetiminin bu başarısızlıkları bir parça telafi edebilmek için denemeye hazırlandığı yeni politikalardır. Parti Kongresi özellikle bu konuda ana çizgileriyle bir açıklık yaratabilmeli, bölgedeki başlıca sorunlar ve bunalım odakları hakkında bir değerlendirme ortaya koyabilmelidir.

* Ortadoğu'daki sorunlar, özellikle de Filistin sorunu, çözümsüzlüğün derinleşmesi temelinde tüm ağırlığını koruyor. Irak'taki durum ve Güney Kürdistan'ın akibeti de hala belirsizdir. Obama yönetimiyle birlikte bazı

hafifleme belirtileri gösteriyor görünse de İran bunalımı da sürmektedir. Siyonist devletin İran'ın nükleer projesini boşa çıkarmaktan kolay vazgeçmeyeceğini gözönünde tutmak gerekir.

* Gürcistan savaşının ardından Kafkasya'daki durum da henüz belirsizliğini koruyor. ABD emperyalizmi Azerbaycan-Ermenistan, Türkiye-Ermenistan ilişkilerini düzelterek bu bölgede önemli bir çıkış yapmak istemektedir. Fakat bahsi geçen ülkeler arasındaki sorunları çözmek ve bu ülkeleri aynı emperyalist cephede uyumlu biçimde mevzilemek sanıldığı kadar kolay değildir. Bu alandaki gelişmeler Türkiye'nin dış ve iç politikasını yakından ilgilendirdiği için üzerinde durmak özellikle gereklidir.

* Tüm bu gelişmeler Türkiye'yi çevrelen kriz bölgelerinde Türk burjuvazisinin ABD emperyalizminin hizmetinde yeni roller üstlenmesini zorlamaktadır. Bu nedenle III. Parti Kongresi, dünya ve bölgedeki gelişmelere bağlı olarak Türk dış politikasının mevcut tablosu ve sorunları üzerinde özellikle durmalıdır.

* Kriz her halükarda dünya ölçüsünde sosyal hareketlilikleri büyütecek, sınıf mücadeleleri için yeni olanaklar yaratacaktır. Bunun şimdiden önemli belirtileri vardır. Nitekim kapitalist dünya da kendi yönünden krizin ekonomik seyri ve sonuçları kadar, belki gelinen yerde bundan da çok, sosyal ve siyasal sonuçlarıyla ilgilenmekte, buna uygun önlemler düşünmekte, planlar yapmaktadır. III. Parti Kongresi sorunun bu yönü üzerinde özellikle durmalı, buna yönelik enternasyonal görevlerine açıklık getirmelidir.

* Dünyadaki sol akımlar tablosuna daha yakından bakmak, bunu değerlendirmek ve bundan belirli sonuçlar çıkarmak da bu enternasyonal görevlerin bir parçası, bugüne kadar fazlasıyla ihmal ettiğimiz önemli bir boyutudur. Bu zaafiyete müdahale III. Kongre'nin önemli bir sorunu olmalıdır. III. Kongre bu konuda bir değerlendirme yapmalı ve bunu bu doğrultuda atılabilecek ilk adımlara ilişkin bir planla birleştirmelidir.

* Parti kongresi dünyada durum kapsamında Latin Amerika'daki sol dalga (özellikle de Venezuella), Nepal'deki gelişmeler, Ortadoğu'daki islami akımlar vb. üzerinde de durmalıdır. Bu sorunlar Türkiye solunda farklı türden opotünist eğilimlere dayanak olarak kullanıldığı için bunu yapmak özellikle önemli ve gereklidir.

Özel not:

*Dünyadaki gelişmeleri (ekonomik krizden emperyalist hegemonya sorununa ve sosyal mücadelelere kadar) tarihsel bir perspektif içinde değerlendirebilmeye önemli katkılar sağlayacağı inancı taşıdığımız için, bu vesileyle partiye **"Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler"** başlıklı temel metnin yeniden incelenmesini önemle öneriyoruz **(Dünya, Ortadoğu ve Türkiye**, s.11-46).*

*Dünyadaki güncel duruma ilişkin olarak **Ekim**'in Ekim 2008 tarihli 253. sayısının başyazısı (Dünya, Bölge ve Türkiye: Genel Durum ve Güncel Gelişmeler) + Bütünlüğü İçinde Kapitalizmin Krizi* (**Ekim**, sayı 256, Ocak 09) + ***Ekonomik krizi** izleyen öteki parti değerlendirmeleri (Parti yayınlarından kaynakçalar... Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org), özellikle ve öncelikle önerilebilecek metinlerdir.*

2- Türkiye'de siyasal durum ve partinin devrimci görevleri:

*Türkiye'de olayların seyrine ilişkin olarak partinin birbirini tamamlayan ve ortaya genel bir tablo çıkaran bir dizi değerlendirmesi mevcuttur. 27 Temmuz seçimleri sonrasının siyasal tablosuna ilişkin 6 bölümlük değerlendirme başta olmak üzere II. Parti Kongresi sonrasının tüm önemli metinleri (ki bunların önemli bir kısmı **Ekim**'in aynı döneme ait başyazılarıdır) bu vesileyle incelenmelidir... (Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*

* Türkiye'de ekonomik kriz dinamik bir süreç olarak halen sürmektedir ve akibeti krizin dünya genelindeki seyriyle yakından bağlantılı olacaktır. Türkiye kapitalizminin kendi yapısal sorunları ve özellikle de 2001 krizinin ardından gelen nispi ferahlama döneminin biriktirdiği sorunlar, Türkiye'yi krizin sonuçlarından en çok etkilenecek ülkelerden biri haline getirmektedir.

Dünyada durum bahsinde de vurgulamış bulunduğumuz gibi, devrimci parti için önemli olan krizin sosyal ve siyasal sonuçlarıdır; bu kapsamdaki sınıf mücadelesi görevleridir; bu görevlerin ilkesel, taktik ve pratik açıdan ele alınış biçimidir. ***Ekim***'in Aralık 2008 tarihli 255. sayısının başyazısı (***Kriz ve Devrimci Mücadelenin Sorunları***) bu konuda nispeten derli toplu bir çerçeve sunmaktadır. Bu özelliği ile konuya ilişkin olarak III. Parti Kongresi tartışmaları için işlevli bir başlangıç noktası oluşturmaktadır.

En önemli ve öncelikli sorunlardan biri, krize karşı ilerici-devrimci siyasal güçler ile kitle örgütlerinin güç ve eylem birliğini geliştirebilmektir. Bu alanda halen belirgin bir zaafiyet, ifade uygunsa tam bir belirsizlik ve dağınıklık yaşanmaktadır. Sürecin verileri bu açıdan bir değerlendirmeye tabi tutulmalı ve birleşik bir sosyal-siyasal hareketliliğin olanakları, araçları, yolu ve yöntemi konusunda açıklık sağlanmalıdır.

* Rejim krizi bir başka önemli konudur. Egemen sınıf içindeki iç çatışma bugün yeni bir dengeye oturmuş ve bir parça durulmuş görünmekle birlikte, bunun geçici ve iğreti olduğu, beklenmedik yeni gelişmelerin her an bu çatışmayı yeniden alevlendireceği gözönünde bulundurulmalıdır.

27 Temmuz seçimlerini izleyen 6 bölümlük toplu değerlendirmenin yanısıra ***Ekim***'in Mart 2008 tarihli 251. sayısının başyazısı *(Rejim Krizinde Yeni Safha)* bu konuya ilişkin esaslı noktaları içermektedir. Özellikle Ergenekon operasyonu ile birlikte bu konu PYO'da da değerlendirilmiş, bu değerlendirmelerde sol hareketin konuyu ele alıştaki yanlış yaklaşımları da eleştirilmiştir. *(Parti yayınlarından kaynakça, Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*.

III. Parti Kongresi rejim krizinin bir bilançosunu ortaya koymalı ve bundan gerekli siyasal sonuçları çıkarmalıdır. Bu konu, rejim içi dalaşına, gerici burjuvazinin iç ilişkileri ve karşılıklı güç dengeleri, düzen siyasetinin çehresi, rejimin biçimi vb. bakımlardan olduğu kadar sosyal mücadelenin seyri ve sol hareket bakımından da son derece önemlidir. Zira egemen sınıf içindeki bölünme ve buna dayalı kutuplaşma, yalnızca sınıf ve kitleler için değil sol hareket için de bir tuzağa dönüşmüş görünmektedir. Oportünist bir düşünüş mantığından hareketle ve şu veya bu sözümona pozitif gerekçeye dayanarak, çatışan taraflardan biri hakkında oporünist hayaller besleyenlerin ve dolayısıyla yedeğine düşenlerin sayısı göründüğünden de fazladır.

Parti yeni dönemde, açık ya da örtülü, kaba ya da utangaç, tüm bu oportünist eğilimlere karşı daha etkili bir ideolojik mücadele yürütmekle yükümlüdür. Bu, sınıf ve kitle hareketinin bağımsız devrimci bir çizgide gelişebilmesinin zorunlu koşullarından biridir.

* Türkiye'nin siyasal tablosu bakımından bir öteki temel önemde konu Kürt sorunudur. Güncel açıdan Kürt soruu kapsamındaki en önemli gelişme ise, Amerikancı Kürt politikasına bir uygulama alanı açmaya yönelik açılım, tartışma ve hazırlıklardır. Bu girişim daha çok AKP hükümetinden geliyor olmakla birlikte devlet bünyesinde bu konuda bir mutabakat bulunduğunun da önemli işaretleri vardır. Bu konuda "devletin başı" olarak cumhurbaşkanının giderek daha çok öne çıkmasını da bunun bir işareti saymak gerekir.

II. Parti Kongresi'ni izleyen dönemde ABD'nin en önemli başarısı, Türkiye'deki işbirlikçileri Güney Kürdistan ile ilişkileri düzeltmeye yöneltebilmesi oldu. Kuşkusuz bu karşılıksız da olmadı. Güney Kürdistan yönetimi de Türk devletine bir tür biat etmek

ve topraklarının keyfi biçimde Türk askeri harekatlarının hedefi olmasını sineye çekmek durumunda kaldı. *(**Ekim**'in Şubat 2008 tarihli 250. sayısının **"ABD, Türkiye ve Kürt sorunu"** başlıklı başyazısı, bu gelişmenin anlamını ve esaslarını etraflıca ortaya koymaktadır.)*

ABD emperyalizminin çıkarları ve dayatmaları sonucunda Güney Kürdistan ile ilgili geleneksel kırmızı çizgilerini terketmek durumunda kalan Türk burjuvazisi, bu adımın ardından Türkiye'deki Kürt sorunu konusunda da belirli açılımlar yapmakla yüzyüze kaldı. Güney Kürdistan ile ilişkilerdeki açılımın mantıksal ve zorunlu bir gereği idi bu.

AKP hükümetinin halen atmış bulunduğu bazı sembolik adımların yanısıra şu son haftalarda yoğunlaşan açılım tartışmalarını ve sözü edilen hazırlıkları bu kapsamda görmek gerekir. Ama durum halen belirsizliğini korumaktadır. Kürt sorunu gibi kapsamlı ve karmaşık bir sorun daha çok göz boyamaya ya da gönül almaya yönelik sınırlı ve yüzeysel adımlarla çözülemez. Devletin Kürt hareketini muhatap alarak belli tavizler karşılığında onu rejime entegre etmeye yönelik beklenmedik bir girişimi ve dolayısıyla başarısı olmazsa eğer, önümüzdeki dönemde Kürt sorunu rejim için önemli bir başağrısı olmaya devam edecektir.

(Bu konu aşağıda Kürt hareketiyle de bağlantılı olarak bir başlık altında ayrıca ele alınacaktır.)

* Türkiye'de olayların seyri bakımından temel önemde bir başka etken burjuvazinin dış politikadaki yeni yönelimleri olacaktır. Birçok belirti bir bütün olarak burjuva gericiliğinin bölgede ABD'nin hizmetinde yeni roller üstlenmeye hazırlandığını göstermektedir. Ortadoğu'daki girişimler, Afganistan'a ek asker gönderilmesi, Ermenistan'la ilişkiler alanındaki gelişmeler, Güney Kürdistan'a hamilik, tüm bunlar bu kapsamdadır.

Rejimin dış politikasının günümüzdeki tablosunu ortaya koymak ve bundan gerekli sonuçları çıkararak devrimci görevler halinde somutlamak, III. Parti Kongresi'nin bir başka önemli gündemidir.

3- Sınıf ve kitle hareketi üzerine değerlendirme:

Kürt sorunu eksenli kitle hareketliliği ile sendikaların zaman zaman gündeme getirdiği kitle gösterileri bir yana bırakılırsa, bugünün Türkiye'sinde tabandan gelen kitle hareketliliğinin esas alanı ve kaynağı işçi sınıfıdır. Sınıf hareketinde son iki yıldır dikkat çeken bir canlanma var. Çok değişik nedenlerle gündeme gelen farklı biçimlerdeki eylemlerin ardı arkası kesilmemektedir. Ekonomik kriz bu açıdan hem önemli yeni olanaklar yaratmış, fakat hem de yaygın tensikatlar yoluyla harekete önemli darbeler vurmuştur.

Krizin ortaya çıkardığı yeni durumu da hesaba katarak özellikle sınıf hareketinin durumu üzerine III. Parti Kongresi'nde genel bir değerlendirme yapmak ve bunu partinin görevlerinin somutlanması ile birleştirmek gerekir.

*(Bu konuda **Ekim**'in bir önceki bahar dönemini değerlendiren Mayıs 2008 tarihli 252. sayısının **"Bahar Süreci, Sınıf Hareketi ve Sol Hareket"** başlıklı başyazısı incelenmelidir.)*

4- Sol hareketin mevcut tablosu üzerine değerlendirme:

Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, '90'lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözülüş süreci içerisindedir. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

Parti bu gerileme, çözülüş ve tasfiye sürecini, bu sürecin ortaya çıkardığı yeni oportünist yönelimleri, sürekli bir biçimde değerlendirmelere ve eleştirilere konu etmiştir. Gelinen yerde bunun toplu bir bilançosunu çıkarmak, sol hareketin bugünkü tablosunu

somutlamak, başlıca akım ve eğilimleri saptamak, gerekli yeni tanımlamalara ve tutumlara konu etmek bir ihtiyaçtır.

Bunun parti kongresi üzerinden yapılabilmesinin ayrı bir önemi ve işlevi vardır.

Bu değerlendirme bir yandan partinin mevcut sol hareketin başlıca akımları ile ilişkilerine, öte yandan soldaki çok yönlü oportünizme, özellikle de düzenin icazet alanına kaymalar biçiminde kendini gösteren tasfiyeci oportünizme karşı mücadele görevlerine açıklık getirecektir.

Sol hareketin mevcut tablosu üzerine bu değerlendirme, özellikle küçük-burjuva devrimci demokratik hareketin tasfiyeci sürüklenişinin ortaya çıkardığı yeni sorunlar, partinin soldaki özgün konumu ve devrimci misyonu bakımından da özel bir önem taşımaktadır.

***

Sol hareket değerlendirmeleri çerçevesinde başvurulabilecek çok sayıda parti metni mevcuttur. Bunlardan son döneme ait olanların önemli bir bölümü parlamentarizm ve seçimler konulu iki kitapta yer almaktadır. Bunlar arasında Kasım 2002'yi izleyen parlamentarizm konulu metinlerin yanısıra, ***"Solda Ciddiyet ve Samimiyet Bunalımı"*** başlıklı metin özellikle önemlidir. Son döneme ait değerlendirmeler içinse ***Ekim***'in Kasım 2008 tarihli 254. sayısında yer alan ve birbirini bütünleyen iki metin (***Sol Hareketin Güncel Durumu Üzerine Değerlendirmeler*** + ***Partinin Gelişme Sorunları***) değerlendirilebilir. Reformist akımların son yıllardaki tablosu konusunda 27 Temmuz seçimlerini izleyen 6 bölümlük değerlendirmenin sonuncusundan ***(Reformist Solda Bunalım ve Bölünme)*** da yararlanılabilir.

Bunlar ışığında son yerel seçimler vesilesiyle ortaya çıkan tablo üzerinde özellikle durulmalıdır. Zira 40 yıllık boykotçu akımların bir anda reformist bir seçim blokunun eklentisi haline gelebilmeleri ve parlamentarist söylemler kullanabilmeleri, halkçı küçük-burjuva akımların bugün vardıkları nokta konusunda önemli yeni açıklıklar sunmaktadır.

5- Kürt ulusal hareketi:

İmralı teslimiyetinin ardından içine girdiği büyük bunalım, kargaşa ve gerilemeyi 2005 Newroz'undan başlayarak adım adım geride bırakan Kürt ulusal hareketi, bugün devleti yeniden kendisini ciddi biçimde hesaba katmaya zorlayan bir noktada bulunmaktadır. Yukarıda da ifade edildiği gibi, bir yandan bu olgu, öte yandan Güney Kürdistan faktörü, ve bu çerçevede Amerikan emperyalizminden gelen basınç, rejimi Kürt sorununda ciddi bir açzmazla yüzyüze bırakmış durumdadır. Yapılan sınırlı açılımlar ters tepmiş, umulan sonucun aksine sorunun ağırlığını artırmış ve bu arada Kürt hareketine güç kazandırmıştır.

Bugün gündemde Amerikancı Kürt politikası vardır. Güney Kürdistan politikasında Türkiyeli işbirlikçilere boyun eğdiren ABD, bu gelişmenin zorunlu bir uzantısı olarak Türkiye'deki Kürt sorununda da belirli adımları dayatmaktadır. Buradaki temel güçlük ise bunun PKK eksenli Kürt hareketinin dışlanması ve tasfiyesi ile birleştirilmek istenmesidir. Bu politikanın hiçbir başarı şansı yoktur ve son seçimler buna ilişkin boş umutlara yeni bir önemli darbe olmuştur.

Son haftalardaki bazı gelişmeler Kürt hareketinin dolaylı olarak muhatap alınabileceği izlenimi yaratmakta, ama buna paralel olarak da DTP operasyonları sürmektedir. Kürt sorununun genel ağırlığı ve rejimin bu sorundaki tarihsel yükü düşünülürse, hiç değilse şu dönem için bu alanda ciddi bir gelişmenin yaşanması çok olanaklı görünmüyor.

Birçok belirti parti kongresinin toplanacağı aşamada son gelişmelerin ne anlama geldiği konusunda daha fazla açıklığa sahip olacağımızı gösteriyor. Yeni verileri de hesaba katarak durumu değerlendirmek, partinin yeni duruma ilişkin tutumuna ve taktiğine açıklık getirmek ve bu arada partinin Kürt sorununa ilişkin bağımsız politikasının dönemsel içeriğini somutlamak III. Parti Kongresi'nin görevidir.

Bilindiği gibi İmralı Teslimiyeti'nin 10. yılındayız. Bu 10 yılın Kürt sorunu ve Kürt hareketi için olduğu kadar, partinin buna ilişkin

değerlendirmeleri ve politikaları açısından da bir bilançosunu çıkarmak bir başka ihtiyaçtır. Önümüzdeki aylar içinde partinin bu döneme ilişkin değerlendirmeleri... *(Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*

6- Demokratik Alevi hareketi üzerine:

Rejim için bir bunalım etkeni ağırlığında olmasa bile günümüz Türkiye'sinin önemli sosyal-kültürel sorunlardan biri de Alevi sorunudur. 12 Eylül darbesi ile birlikte devrim dalgasının kırılmasına, sosyal mücadelenin uzun süreli gerilemesine, ve nihayet, toplum yaşamında Sünni karakterli gerici dinsel akımların güç kazanmasına ve sosyal-kültürel ve siyasal yaşamda belirgin bir yer tutmasına bağlı olarak (bu anlamda da bir tepki hareketi olarak), Alevi kitlelerde mezhepsel kimlik duyarlılığının arttığını ve bunun da Alevi akımların güç kazanmasını kolaylaştırdığını biliyoruz.

Bu akımları halen iki ana kategoride toplamak mümkün. Bunlardan ilkini, devletle işbirliği halinde Alevi kimliğini dinsel bir muhtevada düzene sıkıca entegre etmeye çalışan gerici burjuva akımlar oluşturmaktadır. Bunun karşısında ise mezhepsel ayrımlara ve ayrıcalıklara karşı mücadeleyi genel demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak ele alan demokratik-laik karakterli ilerici Alevi akımları bulunmaktadır.

Son zamanlarda etkili bazı kampanyalar ve kitle eylemleri ile ağırlığını duyuran ilerici Alevi akımlarına karşı partinin tutumunun ilkesel ve politik içeriğini daha açık biçimde tanımlamak bir ihtiyaçtır. Günümüz sosyal-siyasal mücadeleleri içinde tuttukları yer bunu özellikle gerektirmekte ve acil hale getirmektedir.

-II-
Parti
(Siyasal çalışma ve örgüt sorunları)

1- Parti inşa süreci üzerine:

İlk bölümde ele alınan siyasal sorunlar bir yana bırakılırsa, partimizin bugünkü siyasal çalışması ve örgütsel tablosu üzerinden bakıldığında, III. Parti Kongresi'nin gündemi esası yönünden II. Parti Kongresi gündeminin bir uzantısı olmak zorundadır. Zira II. Kongre'den bu yana belli sorunlarda ve alanlarda katedilmiş mesafeye rağmen parti bugün hala da temelde aynı sorunlarla karşı karşıyadır. Kapsamı bir parça değişmekle birlikte aynı sorunlarla uğraşmakta ve aşmaya çalışmaktadır. Gerek partinin kendi yetersizlikleri, gerekse partiden öteye genel siyasal ve sosyal süreçler, bu süreçlerin bugünkü niteliği ve seyri, uğraşmakta olduğumuz sorunların kısa zaman dilimleri içinde aşılabilecek türden olmadığını bize daha somut olarak da göstermiş bulunmaktadır.

Bu sorunların niteliğine ve kapsamına daha yakından bakıldığında gerçekte bu sonuç şaşırtıcı da değildir:

Sınıf hareketiyle birleşmede mesafe almış, saflarını proleter kökenli kadrolarla besleyebilen, örgütsel zeminini sınıf hareketi içinde kurabilen **sınıf eksenli bir parti**;

Sağlam biçimde illegal temellere oturmuş, bu temel üzerinden legaliteden en etkin ve yaratıcı biçimde yararlanabilen, bu ikisini devrimci amaçlara en uygun biçimde birleştirebilen, canlı bir devrimci iç yaşama sahip, düşman saldırılarına dayanaklı, esnek ve dinamik **devrimci bir parti örgütü**;

Çok yönlü olarak eğitilmiş, ideolojik ve örgütsel bakımdan gelişkin, davaya sarsılmaz düzeyde bağlı, kitlelere önderlik edebilen, enerjik ve disiplinli, **savaşçı militan kadrolar**...

Organik bir bütünlük içinde kavranması gereken tüm bu özellikler, adına layık devrimci bir sınıf partisi haline gelebilmenin olmazsa olmaz koşullarıdır. Oysa partimiz bütün bu açılardan bugün henüz ciddi zayıflıklar ve yetersizlikler içindedir. Asli misyonuna uygun bir parti haline gelebilmek üzere bu zayıflıklar ve yetersizliklerle, onların gerisindeki sorunlarla kesintisiz biçimde uğraşmak göreviyle yüzyüzedir.

Ve şu konuda tam açıklık içinde olmak

gerekir: Bu temel önemde sorunların az çok ciddi biçimde üstesinden gelmek, iki kongre arası gibi nispeten kısa zaman dilimlerinin değil fakat devrim yürüyüşünde belli bir tarihsel evrenin sorunudur.

Lenin, Bolşevizmin tarihsel gelişme çizgisi deneyimine de dayanarak, devrimci partinin gelişmesinde iki temel önemde tarihi aşama ayırd eder. Bunlardan ilkini "sınıfın öncüsünü komünizme kazanma", ikincisini işçilerin ve emekçilerin geniş kitlelerini eylem içinde parti çizgisine kazanmak, partinin fiili önderliği altında birleştirmek ve devrim mücadelesine yöneltmek olarak tanımlar.

Partinin ideolojik, örgütsel ve sınıfsal açıdan biçimlenmesi, devrimci partinin gelişimindeki ilk tarihi aşamayı işaretler. Partinin teorik, programatik ve taktik temellerinin yaratılması, bunun ihtilalci esaslara dayalı bir örgütsel şekillenme süreci olarak geliştirilmesi, bu süreç içerisinde partinin sürekliliğini güvenceleyecek düzeyde profesyonel bir kadrolaşma, ve nihayet bu kadrolaşmanın esası yönünden sınıf hareketinin en iyi, en bilinçli, davaya en sadık öncü öğeleri üzerinden gerçekleştirilmesi... Bunlar, devrimci partinin gelişiminin ilk tarihi aşamasında gerçekleştirilecek görevlerdir. Sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci birliğinin sağlanması, bunun devrimci bir parti ekseninde ete kemiğe büründürülmesi aşaması olarak da ele alabiliriz bunu.

Lenin'in "sınıfın öncüsünü komünizme kazanma" olarak tanımladığı gelişme aşamasının somut anlamı ve içeriği gerçekte budur. Bolşevizmin gelişim tarihi üzerinden bunu, 1900-1905 dönemi olarak düşünebilir, böylece anlatılmak isteneni iyi bilinen bir tarihsel örnek üzerinden daha somut biçimde kavrayabiliriz. Bolşevizmin inatçı bir sınıf çalışması ekseninde ideolojik ve örgütsel olarak ete kemiğe bürünmesi olarak yaşanan bu zorlu biçimlenme ve hazırlık aşamasıdır ki ona, devrim fırtınasının ilk büyük denemesi olan 1905'te ayağa kalkan kitlelere silahlı ayaklanma içinde önderlik edebilme gücü ve yeteneği kazandırabilmiştir. (Bu konuda "**Sol" Komünizm**'in ilk dört bölümü ile parti inşa sürecinin stratejik aşamalarına değinen "Bazı Sonuçlar" başlıklı son bölümüne bakılabilir...)

Doğal olarak biz hala da bu ilk aşamada, üstelik belli bakımlardan (örneğin sınıfın öncüsünü partiye kazanmak bakımından) bu aşamanın henüz yalnızca başlangıç evresindeyiz. Sınıf eksenli bir devrimci parti, sınfsal zemine oturmuş ihtilalci bir parti örgütü ve nihayet çok yönlü olarak eğitilmiş, politik çalışmada ve mücadelede ustalamış savaşçı militan kadrolar kapsamındaki tüm sorunlar, bu ilk aşamanın sorunlarıdır. Ve belirtmeye gerek yok ki, bu aşamanın hangi hızla geride bırakılabileceği, toplumdaki sınıflar mücadelesinin akışına ve temposuna sıkı sıkıya bağlıdır. Partinin bu doğrultuda ortaya koyacağı azim ve kararlılık, enerji ve yetenek, son tahlilde bu dış koşullar tarafından belirlenir, aynı anlama gelmek üzere sınırlandırılır. Bolşevizmin 5 yılda başarabildiğini bizim 20 yılı aşkın bir süredir hala da başaramamış olmamıza buradan da bakılabilmelidir. Bu, hiçbir biçimde hafifseyemeyeceğimiz kendi yetersizliklerimizi ve zayıflıklarımızı gözden kaçırmak değildir. Fakat aradaki fark, temelde ve son tahlilde, tarihi dönemlerin somut koşulları arasındaki belirgin farktan gelmektedir. Kendi zaaf ve zayıflıklarımızı, yetersizliklerimizi ve yeteneksizliğimizi bile, yine temelde bundan ayrı düşünemeyiz. Siyasal akımların gelişimi, içinde doğup serpildikleri tarihi ve sosyal koşullara sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu arada önemle yineliyoruz; bu ilk gelişme aşamasının sorunlarının aynılığına işaret etmek, bunların devrimci partinin somut gelişme sürecine bağlı olarak her bir evrede kazandığı somut ve özgül içeriğin büyük önemini gözden kaçırmaya yol açmamalıdır. Partimiz sınıf hareketiyle devrimci birliğin sağlanması, böylece örgütsel ve kadrosal yapısının da proleter bir temele oturtulması anlamında hala da bir inşa süreci içindedir. Fakat bu sürecin her bir aşamasında tartıştığımız, uğraştığımız ve aşmaya

çalıştığımız sorunların somut anlamı ve kapsamı birçok bakımdan esaslı biçimde farklıdır.

Örneğin başlangıçta sorunumuz sınıf hareketine tümüyle dıştan yönelebilmekti. Üstelik elimizde doğru dürüst imkan ve deneyim yokken. Bir aşamadan sonra esası yönünden sınıf çalışması içinde konumlanmış bir parti haline geldik ve sınıf hareketiyle ilk anlamlı temas noktaları yakaladık. Şimdi uzun yıllar içinde biriken çok yönlü bir sınıf çalışması deneyimine sahibiz; artık sınıf kitleleri içinde kalıcı bir temel edinme ve sınıf saflarından kadrolaşma aşamasındayız. Bununsa ancak sınıfın örgütlenmesine ve eylemine fiili önderlik yeteneği ölçüsünde olanaklı olduğunu biliyoruz ve bununla bağlantılı sorunlarla uğraşıyoruz. Aynı sorunun farklı gelişme aşamalarında kazandığı somut ve özgül anlam, sınıf çalışmamızın bu gelişme evreleri üzerinden daha somut biçimde kavranabilir.

Sınıf çalışmasına olduğu kadar devrimci örgüt ve devrimci kadro sorunlarına da bu gözle bakabilmeliyiz. Halihazırda bu açıdan işimizi kolaylaştıran somut bir değerlendirmeye de sahibiz. Merkez Komitesi'nin Eyül ayı (2008) içinde partiye sunulmuş metninden sözediyoruz. II. Parti Kongresi'nin bu aynı konulardaki temel değerlendirmelerinden hareket eden bu metin, sınıf çalışması, devrimci örgüt ve devrimci kadro sorunlarında, III. Parti Kongresi'nin de temel gündemleri arasında yer alacak olan bu üç temel konuda, gelinen yerde hangi gelişme aşamasında bulunduğumuzu ve ne türden sorunlarla yüzyüze olduğumuzu, özlü bir çerçeve halinde ortaya koymaktadır. Bu nedenledir ki biz de burada, III. Parti Kongresi gündeminin buna ilişkin maddelerini ele alırken, önce bu genel çerçeveyi verecek, her birine ilişkin daha somut sorunları ise buna bağlı olarak maddeler halinde sunmak yoluna gideceğiz.

2- Partinin öncelikli sorunlarının genel çerçevesi:

Aşağıdaki bölüm MK'nın Eylül 2008 tarihli metninden alınmıştır:

Dünya ve Türkiye çok yönlü bir krize doğru ilerlemektedir. Tüm alanlarda ve her boyutuyla kendini gösteren bu krize devrimci hazırlık, devrimci bir partinin en temel, en öncelikli görevidir. Bunda başarılı olamadığı takdirde kriz karşısında kendi devrimci rolünü oynayamayacağı gibi, krizin yarattığı yeni koşullar içinde boğulmak/ezilmek gibi bir büyük tehlike ile de yüzyüze kalması kaçınılmaz olacaktır.

Krize devrimci hazırlık genel planda devrimci bir programı, devrimci bir taktiği ve devrimci bir örgütü gerektirir. Daha da önemlisi, tüm bunları proleter sınıf zemininde maddi bir güç halinde somutlamayı gerektirir. Biz komünistler partimizin sorunlarına ve ihtiyaçlarına, zaaf ve yetersizliklerine gelinen yerde artık buradan bakmak durumundayız.

Partimizin devrimci bir dünya görüşü, bunun ürünü olarak Türkiye'nin özgün koşullarına uyarlanmış devrimci bir programı var. Siyasal ve örgütsel sorunların ilkesel yönleri konusunda devrimci bir hassasiyetle hareket etmekte, politikada bu türden zaaf ve yanlışlardan mümkün mertebe sakınmaya çalışmaktadır. Öte yandan olguları ve gelişmeleri nesnelliği içinde görüp değerlendirmek, subjektivizmden, bunun yansıması olabilecek kuruntulardan, boş hayallerden kaçınarak ayağını yere sağlamca basmaya çalışmak, partimizin önemli üstünlükleri arasındadır.

Fakat bunlar devrimci konumun ve başarılı bir devrimci gelişmenin genel önkoşullarıdır yalnızca. Önemli ve belirleyici olan, devrimci programın ve stratejinin gerekleri doğrultusunda, stratejik öncelikleri hiçbir biçimde gözden kaçırmaksızın, devrimci çizgide başarılı bir gündelik politik çalışma ve mücadele içinde olabilmektir. Gelişme sürecini sağlam temellere oturmuş devrimci bir örgüte dayandırmak ve bunu sınıf hareketi içinde etkin devrimci bir güç olmak başarısıyla birleştirebilmektir.

Buradan bakıldığında partimizin halen çok ciddi sorunlarla yüzyüze bulunduğunu açıklıkla saptamak durumundayız. Sınıfla

devrimci birleşme ve devrimci örgüt alanlarında ciddi yetersizliklerimiz var. Bunlar birarada karşımıza ciddi boyutlarda bir devrimci kadro sorunu da çıkarmaktadır. Parti, bu sorunları ve yetersizlikleri aşmayı, kendi genel devrimci gelişime sürecinin olduğu kadar çok boyutlu olarak mayalanmakta olan krize devrimci hazırlığın da temel önemde bir gereği olarak ele almak zorundadır.

Bu çerçevede;

- Parti, sınıfla devrimci birleşme çabasını genel bir yönelim olmaktan çıkarmak, bunu sınıf hareketi içinde örgütlü ve etkin bir güç haline gelmek başarısı ile birleştirmek, bu pratik başarıda somutlamak durumundadır.

- Parti, örgütsel omurgasını illegal temellere dayandırmalı, illegal çalışma ile legal çalışmayı doğru devrimci temellerde bütünleştirmeli, her döneme dayanıklı sağlam bir örgütsel yapıya ve işleyişe sahip olmalıdır.

- Parti, devrimciliği bir yaşam biçimi olarak benimsemiş, her açıdan iyi eğitilmiş, devrim uğruna her türlü fedakarlığa her an ve her yönüyle hazır, sağlam savaşçı profesyonel devrimci kadrolara dayanmalı, özel bir yoğunlaşma ile bunların sayısını sürekli biçimde çoğaltmalıdır.

3- Parti ve sınıf çalışması:

Halkçılığın çok yönlü bir eleştirisinin ürünü olan partimiz, bu eleştirisi kapsamında, modern sınıf ilişkilerine oturmuş bir toplumda sınıf dışı küçük-burjuva devrimciliğinin bir geleceğinin olmadığı gerçeği üzerinde her zaman önemle durdu. Marksist dünya görüşüne dayalı bu eleştiri, geleneksel halkçı hareketin bugünkü evrimiyle pratik yönden bir kez daha doğrulanmaktadır. 12 Eylül yenilgisinin bu bakımdan sağladığı derslerden gerekli sonuçları çıkarmayanlar, bu derslere dayalı devrimci bir yenilenme yaşamayanlar, zaman içinde devrimci kimliklerini de koruyamaz, hatta ayakta kalma gücü bile gösteremezlerdi. Halkçı geleneğe mensup hareketlerin bugünkü tablosu bunu somut olarak göstermektedir. Sınıf dışı devrimcilik genel bir tükeniş ve yokoluş süreci içindedir.

Sınıf dışı devrimciliğe yönelik eleştirideki bu kesinliğin partinin kendisi için politik-pratik anlamı, kararlı bir sınıf yönelimi demekti. Her türlü iç ve dış olumsuz etkiye göğüs gerilerek bu kararlılık partinin tüm yaşamı boyunca gösterildi. Uzun yılları bulan bu yönelim partiye sınıf çalışmasında belirli adımlarla birlikte önemli bir deneyim birikimi kazandırdı. Fakat yazık ki aradan geçen bunca yıla rağmen partiyi sınıf hareketi içinde kayda değer bir güç haline hala da getiremedi.

Parti sınıfa yönelik olarak etkin biçimde çalışıyor olsa da, bugün henüz sınıf içinde sözü edilebilir bir güç değildir. Çalışmasının onda dokuzu sınıfa yönelik olarak sürdürülüyor olsa da, örgütlenmesi henüz sınıf zeminine oturmamıştır ve kadro kaynağını esası yönünden henüz sınıf bilinçli proleterler oluşturmamaktadır. Ancak sınıf hareketini devrimcileştirilmesi çabası içinde, sınıf kitleleriyle kaynaşmak ve saflarını bu mücadelenin öne çıkaracağı bilinçli proleterlerden oluşturmak süreci içinde edinilebilecek olumlu proleter kültür ve değerlerden, parti halihazırda önemli ölçüde yoksun durumdadır. Küçük-burjuva kültürün ve değer yargılarının bir dizi öğesi hala saflarımızda yaşayabilmekte, hatta zaman zaman öne de çıkabilmektedir.

Sınıfla birleşme çabasındaki temel önemde yetersizliklerimizi partiyi aşan koşullardan soyutluyor değiliz kuşkusuz. Komünistler olarak nesnel koşulların oluşturduğu çok yönlü güçlüklerin üzerinde bugüne kadar özenle durduk ve bu konuda dayanaksız hayallerle, kolay başarı beklentileriyle bilinçli bir biçimde mücadele ettik. Partimiz sınıf çalışmasındaki sebatını, tüm umut kırıcı güçlüklere rağmen bu doğrultuda bugüne kadar gösterdiği sabrı ve soluğu, aynı zamanda buna borçludur.

Fakat yine de bu bize, sınıfla birleşme çabasında yeterince başarılı olamamamızın bizden kaynaklanan nedenlerini hiçbir biçimde

unutturmamalıdır. Sınıf çalışmamızı baştan aşağı yeni bir değerlendirmeye tabi tutmak, onu yer yer kanıksanmış bugünkü tekdüzeliğinden çekip çıkarmak zorundayız. Bu amaç çerçevesinde, bugüne kadarki çalışmamızın deneyimlerini her açıdan enine boyuna irdelemeyi ve özetlemeyi, çalışmayı biçim ve araç yönünden zenginleştirmeyi hedeflemeliyiz. Amaca uygun bir biçimde belirlenmiş, içerden ve dışardan zengin ve yoğun bir çalışmanın hedefi haline getirilmiş fabrikalarda örgütlü bir güç haline gelebilmek şaşmaz hedefimiz olabilmeli. Hedefi daraltmalı, fakat çalışmayı alabildiğine yoğunlaştırmalıyız. Çalışmaya yeni bir tempo kazandırmalı, araç ve biçim yönünden de olanaklı olduğunca zenginleştirmeliyiz. Propaganda-ajitasyona dayalı genel bir seslenmenin ötesine bir an önce geçebilmeliyiz.

Sınıf hareketiyle ilişkilerimizin ete kemiğe bürünmesi, fabrikalarda kuvvet olarak ortaya çıkabilmemize sıkı sıkıya bağlıdır. Partinin sınıf çalışması genel seslenmenin ötesine geçerek bu başarı düzeyini artık yakalamak durumundadır. Bu olmadığı sürece parti örgütlenmesini sınıf zeminine dayandırmak, partinin saflarını sınıf bilinçli işçilerle güçlendirmek, siyasal mücadelede sınıf hareketi üzerinden etkin ve sürükleyici bir taraf olmak vb. hedefler tümüyle havada kalacaktır. Oysa bunlar komünist bir sınıf partisine anlam kazandıran en temel özelliklerdir, sınıfın devrimci partisi olabilmenin olmazsa olmaz zorunlu maddi koşullarıdır.

Sınıf hareketiyle devrimci birleşmeyi maddi bir başarı halinde somutlayamadığımız sürece partinin devrimci kimliğinin ve mücadelesinin sağlam bir eksene dayandığından sözetmek olanağımız olamaz. Bu alandaki gerilik ve yetersizlik, partideki her türden zaafiyetin ve istikrarsızlığın temel önemde bir nedeni olarak kalmaya devam eder. Ve en önemlisi, bu maddi başarı düzeyine ulaşmamış bir partinin krizle ağırlaşacak ve karmaşık bir hal alacak bir siyasal mücadele ortamında oynayabileceği herhangi bir özel ve özgün rol de olamaz.

Sınıf çalışması alanındaki yetersizliklerimize esasa ilişkin bu sorunlar ve ihtiyaçlar üzerinden bakmak durumundayız. (*MK'nın Eylül 2008 tarihli parti içi metninden...)*

***

Sınıf çalışmamızın sorunlarına bir sunuş olarak yukarıya aldığımız parça aslında sınıf çalışmamızın güncel sorunlarının çerçevesini de çok iyi bir biçimde özetliyor. III. Parti Kongresi'nin üzerinde önemli durması gereken başlıca sorunlar bu metinde özlü ve açık bir biçimde ortaya konulmuştur.

Bunlardan bazılarını yine metinden hareketle şöyle maddeleştirebiliriz:

- Sınıf çalışmamızı baştan aşağı yeni bir değerlendirmeye tabi tutmak, onu yer yer kanıksanmış bugünkü tekdüzeliğinden çekip çıkarmak zorundayız.

- Bu amaç çerçevesinde, bugüne kadarki çalışmamızın deneyimlerini her açıdan enine boyuna irdelemeyi ve özetlemeyi, çalışmayı biçim ve araç yönünden zenginleştirmeyi hedeflemeliyiz.

- Amaca uygun bir biçimde belirlenmiş, içerden ve dışardan zengin ve yoğun bir çalışmanın hedefi haline getirilmiş fabrikalarda örgütlü bir güç haline gelebilmek şaşmaz hedefimiz olabilmeli.

- Hedefi daraltmalı, fakat çalışmayı alabildiğine yoğunlaştırmalıyız.

- Çalışmaya yeni bir tempo kazandırmalı, araç ve biçim yönünden de olanaklı olduğunca zenginleştirmeliyiz.

- Propaganda-ajitasyona dayalı genel bir seslenmenin ötesine bir an önce geçebilmeliyiz. Seslenme süreçlerini eylemli süreçlerle birleştirmeyi başarabilmeliyiz.

- Sınıf hareketiyle ilişkilerimizin ete kemiğe bürünmesi, fabrikalarda kuvvet olarak ortaya çıkabilmemize sıkı sıkıya bağlıdır. Bu olmadığı sürece parti örgütlenmesini sınıf zeminine dayandırmak, partinin saflarını sınıf bilinçli işçilerle güçlendirmek, siyasal mücadelede sınıf hareketi üzerinden etkin ve sürükleyici bir taraf olmak vb. hedefler de tümüyle havada kalacaktır.

Bu son vurgudan hareketle, ***"Sınıf eksenli***

partiye geçiş!", sınıf çalışmasında yeni dönemin şiarlarından biri olmalıdır. III. Parti Kongresi de sınıf çalışmamızın sorunları kapsamında buna ilişkin sorunlar üzerinde yoğunlaşmalıdır.

Öteki bazı sorunları maddeler halinde şöyle sıralayabiliriz:

- Parti sınıf hareketi içinde etkin bir devrimci siyasal odak olmayı başarmak sorumluluğu ile yüzyüzedir. İsabetli tutum ve politikalar, kararlı ve militan bir pratik/eylem çizgisi, işçilerin örgütlenmesine ve eylemine, bu çerçevede çeşitli biçimleriyle direnişlere fiili önderlik yeteneği, ve nihayet, öncüler içinde sürekli biçimde kadrolaşmak, bu başarının zorunlu koşullarıdır.

- Tüm bunlar bize sınıf içinde kalıcı kitle bağları edinebilme olanağı da sağlayacaktır. Bu bir başka temel önemde sorundur. Sınıf içindeki kitle çalışmamızın sorunlarını çok yönlü olarak irdelemeli, bundan yol açıcı sonuçlar çıkarmalı, halihazırdaki kısır döngüyü kırabilmenin yol ve yöntemlerini bulmalıyız. Halihazırda kullandığımız yol, yöntem ve araçların eleştirel bir değerlendirmesini de yapabilmeliyiz.

Bu çerçevede üç konu üzerinde özellikle durmalıyız:

1- Sınıfa yönelik çalışmamızın siyasal niteliği ve içeriği, bunu sınıf kitlelerine yönelik olarak gündeme getirme tarzımız;

2- Sınıfa sesleniş tarzımız, bu çerçevede propaganda-ajitasyonumuzun dili ve içeriğine ilişkin sorunlar (parti yayınları gündemini de ilgilendirmekle birlikte **işçi bültenleri** ve işçilere yönelik **bildirler/özel sayılar** esası yönünden bu kapsamda değerlendirilmelidir);

3) Sınıfa eylemli önderlik sorunu... İşçileri eyleme çekmenin sorunları, işçi eylemlerine, çeşitli biçimleriyle direnişlere önderlik sorunu...

- Sınıf içinde kitle çalışmasının sorunlarına da bağlı olarak fabrika çalışmasında mesafe alamamamızın genel ve özgül, nesnel ve öznel (ve bizden kaynaklanan) nedenleri.

- Sınıf içinden kadrolaşmanın sorunları... Sınıf hareketinin bugünkü öncü kesimi üzerine somut bir değerlendirme.

- Yıllardan çevremize her dönem işçi öğeler kazanmamıza rağmen bunlarla ilişkileri kalıcılaştıramamanın, bunlar içinden kadrolaşamamanın nedenleri/sorunları.

- İleri işçilere;

a) genel hatlarıyla marksist bir eğitim vermek,

b) bunu parti programı ve çizgisinin esaslarının kavratılmasına yönelik bir eğitimle birleştirmek,

c) ikisini birarada özel, sistemli ve sürekli bir iş edinmek ihtiyacı ve görevi.

- İşçi dernekleri, işçi kültür kurumları ve sınıf çalışmamızda yararlandığımız öteki kitle örgütleri deneyimlerinden çıkarılacak sonuçlar... Bugüne kadar partide, merkezi ya da yerel düzeyde, bu deneyimlerin anlamlı ve işlevli bir genellemesinin yapılamaması zaafiyetinin eleştirisi...

- Sendikalar ve mevcut durumda sınıf çalışmamızın bir boyutu olarak sendikal çalışmanın sorunları...

- Sınıf çalışması içindeki ilerici-devrimci akımlar ve bu çalışma kapsamında bunlarla ilişkiler... Sınıf çalışması içinde ilerici-devrimci güçbirliği sorunu...

- Sınıfa yönelik gerici baskı ve şiddetin mevcut biçimleri üzerine değerlendirme. Bu çerçevede ve buna bir yanıt olarak, İşçi Savunma Birlikleri/Milisleri sorunu...

- Sınıf çalışmamız kapsamında son bir sorun, parti örgütünü ve çalışmasını tüm sanayi kentlerine/havzalarına doğru yaymaktır. Partinin 7. Yılı değerlendirmesinde, neredeyse bir tek İstanbul dışında, çalışmakta olduğumuz öteki sanayi kentlerinde sınıf eksenli çalışmadan uzaklaşma zaafiyeti üzerinde duruluyor, bunun nedenlerine işaret ediliyor ve bu kentlerde yeniden sınıf eksenli siyasal çalışmaya geçiş önemli bir hedef olarak saptanıyordu. Sözkonusu kentlerde sınıf çalışmamızın güçlendirilmesi hala da önemli bir ihtiyaç olmakla birlikte, tanımlanan zaafiyet bugün artık aşılmış bulunmaktadır. Şu an parti olarak çalışmakta olduğumuz belli başlı sanayi kentlerinde siyasal çalışmamız sınıf eksenli bir çalışmadır artık.

Şimdi önümüzde partinin halen bulunmadığı/çalışamadığı öteki önemli sanayi kentlerine/havzalarına ulaşma sorunu vardır. Yeni MK bu konuda belli hedeflere ve bu doğrultuda bir plana sahip olmalıdır. Yöntemli bir biçimde yeni bazı sanayi kentlerine açılabilmenin ilk adımlarını atmalıdır.

4- Sağlam temellere dayalı ihtilalci bir parti örgütü

Devrimci örgüt ancak devrimci bir ideolojik çizginin ürünü olarak varolabilir ve ancak devrimci sınıf zemininde bir anlam kazanabilir. Ancak bu takdirde istikrar kazanabilir, kalıcı hale gelebilir, amaca yürümenin etkin ve işlevsel bir aracı olabilir. Bu, halkçı demokratizme karşı ideolojik mücadelesinde partimizin üzerinde önemle durduğu temel önemde bir öteki sorundur.

Devrimci bir ideolojik gelişmenin ürünü olarak varedilebilen devrimci örgüt, öte yandan devrimci ideolojik kimliği güvenceye almanın ve kalıcılaştırmanın temel bir koşuludur. Devrimci örgütün süreklileştirilemediği koşullarda devrimci ideolojik kimliği, genel olarak devrimcilik iddiasını korumak da olanaksızlaşır. Devrimci örgütsel zemini şu veya bu nedenle yitirenler, er ya da geç devrimcilik iddiasını da yitirirler. Geleneksel halkçı akımların zaman içindeki akibeti bize bunu da somut olarak göstermektedir. Devrimci örgüt zemininin fiilen yitirilmesine, devrimci ilkeler ve ideoloji konusundaki belirgin hassasiyet erozyonu eşlik etmektedir. Nitekim halkçı hareketin geriye kalan son temsilcileri şahsında şu son yıllarda tüm açıklığı ile izlemekte olduğumuz da budur.

Bütün bunların bilincinde olan partimiz, illegal temellere dayalı devrimci örgüt sorununda başından itibaren büyük bir ilkesel ve pratik hassasiyet gösterdi. Bu konuda sonu gelmeyen tasfiyeci cereyanlara yıllar boyunca göğüs gerdi ve sağlam bir yeraltı örgütünün inşası sorununa büyük önem verdi. Döne döne aldığı darbelerin yıkıcı etkilerini gidermek, illegal örgütsel yapısını her seferinde yeniden kurmak iradesi gösterdi ve pratik çabası içinde oldu. Bu konuda zaman içinde önemli deneyimler ve belirgin refleksler kazandı.

(Yayınlanamaz bölümler...- tkip.org)

***

MK'nın Eylül 2008 tarihli metninden alınan bu sunuş, örgüt sorununun ilkesel, politik ve pratik anlamını ve önemini derli toplu bir biçimde ortaya koymakta, bunu partinin somut örgütsel durumuyla ilgili sorunlara bağlamaktadır. Konunun ilk bölümüyle ilgili olarak burada ek şeyler söylemize gerek yoktur. Yalnızca bu vesileyle *"Devrimci Örgüt Yaşamsaldır!"* başlıklı değerlendirmenin yeniden incelenmesini özellikle öneriyoruz. Zira bu metin, devrimci örgüt sorununun genel ilkesel ve politik önemini, bu konuda solun geneline egemen hale gelmiş bulunan tasfiyeci eğilimin eleştirisiyle birlikte ortaya koymaktadır. Sol harekette işlerin seyri, buradaki değerlendirme ve eleştiriyi doğrulamakla kalmamakta, önemini daha da artırmaktadır.

Devrimci örgüt sorununun stratejik anlamı ve önemi saflarımızda derinlemesine kavranabilmeli, kadrolarımızın bilincinde sağlam bir bakış ve pratik hassasiyet alanı olarak kök salabilmelidir. Bu çerçevede, özellikle '90'lı yılların ortasından beri burjuva gericiliğin Türkiye'de devrimci örgüt geleneğini bitirmeye yönelik çok bilinçli ve sistemli saldırıları; aynı dönemden başlayarak, o güne kadar iyi kötü devrimci kalabilen geleneksel halkçı akımlarda örgüt sorunu üzerinden yaşanan belirgin irade kırılması; bu çerçevede örgütsel tasfiyeciliğe karşı sistemli mücadele, partinin III. Kongre vesilesiyle bir kez daha üzerinde önemle durması gereken sorunlardır.

Örgütsel yeniden yapılanma dönemi deneyimi üzerine değerlendirme:

(Yayınlanamaz...- tkip.org)

Devrimci illegalite ve legalite bütünlüğünün yeni sorunları:

(Yayınlanamaz bölümler...- tkip.org)

Sağlam biçimde konumlanmış dinamik bir merkezi önderlik karargahı:

Güvenli biçimde konumlanmış, politik açıdan olduğu kadar teknik açıdan da dinamik ve esnek çalışma koşullarına sahip, kendi içinde ideolojik ve ruhsal bakımdan güçlü bir biçimde kenetlenmiş bir merkezi karargah, halihazırda partinin örgütsel açıdan bir başka temel önemde ihtiyacıdır.

(Yayınlanamaz bölümler...- tkip.org)

Yeni seçilecek MK kendini partinin merkezi önderlik ihtiyaçlarına uygun bir biçimde konumlandırmalı, buna uygun düşen yeni, her bakımdan profesyonel bir çalışma tarzı içinde olmalıdır:

- Partinin geneline önderlik, bu önderliğin ideolojik-politik bir çerçevede yine partinin geneline hitap edecek, partinin genelini kucaklayacak bir biçimde gerçekleşmesi;
- Bu çerçevede merkezi parti yayınlarının tam ve fiili yönetimi;
- Canlı bir örgütsel iç yaşam ve dinamik biçimde yönlendirilen bir parti örgütü için olmazsa olmaz koşul olan düzenli iç yazıların/genelgelerin/yazılı talimatların süreklileştirilmesi;
- Parti adına kamuoyuna merkezi açıklamaların ve özellikle de kitlelere hitap eden politik bildirilerin yeterli yoğunlukta süreklileştirilmesi;
- Gelinen yerde rayına oturmuş bulunan örgütsel rapor mekanizmasından amaca en uygun ve en işlevsel biçimde yararlanılabilmesi;
- Bu sayede partinin karşı karşıya bulunduğu somut sorunlar ile çalışma içinde edindiği deneyimlerin sürekli biçimde genelleştirilmesi ve gerisin geri örgüte sunulabilmesi;
- Yine bu sayede partideki her önemli aksaklığa yöntemli biçimde ve vakit yitirilmeksizin, zamanında ve doğru biçimde müdahale edilebilmesi vb...

Tüm bunlar için sağlam biçimde konumlanmış bir merkezi karargah şarttır ve halen parti için temel önemde bir ihtiyaçtır. III. Parti Kongresi bu açıdan bir dönemeç olabilmelidir.

Geniş bir inisiyatif ile çalışan kendi kendine yeterli dinamik yerel örgütler:

Yerel örgütlerin inisiyatifini, buna dayalı yaratıcı ve dinamik çalışmasını sistemli bir biçimde teşvik etmek, partinin bir başka görevidir.

Yerel örgütler bu inisiyatifi ancak bakışları net, kafaları açık ve refleksleri güçlü ise, amaca uygun ve başarılı bir biçimde gösterebilirler. Bu, onların bu doğrultuda sistemli biçimde eğitilmesi ve yönlendirilmesi anlamına gelir. İhtiyacımız olan şey yerel örgütlerin üstten gündelik olarak yönetilmesi değil, fakat inisiyatifli ve yaratıcı bir çalışma için önemli ölçüde kendine yetebilecek biçimde eğitilmesi ve elbette merkezi yayınlar üzerinden sistemli biçimde yönlendirilebilmesidir.

Parti yayınlarının, öncelikle de düzgün bir periyoda oturmuş ve işlevine uygun bir içeriğe kavuşturulmuş bir Merkez Yayın Organı'nın, bu açıdan apayrı bir önemi vardır. Aynı şekilde, olayların hızına yetişmek ve anında isabetli tepkiler ortaya koyabilmek yönünden de yönlendirici, yol gösterici araçlar olarak, günlük ve haftalık yayının özel bir önemi vardır. Parti yerel örgütlerde inisiyatifi sistemli bir biçimde geliştirme görevini bu araçlara/sorunlara ilişkin önlemlerle birlikte ele almak zorundadır.

Kendi kendine yetebilen inisiyatifli yerel örgütler sorununun bir başka yönü, bu yeterliliğin mali açıdan olduğu kadar teknik alt yapı ve sahte evrak yönünden de sağlanabilmesidir.

Canlı devrimci bir iç örgütsel yaşam:

Parti örgütünde canlı devrimci bir iç yaşamın kurulması ve süreklileştirilmesi bir öteki temel önemde sorunumuzdur. Parti örgütü halihazırda bu açıdan belirgin bir zayıflık içindedir. Bunun esas sorumluluğu ise merkezi önderliğe aittir. Partide canlı bir iç yaşamın örgütlenmesi, egemen kılınması ve süreklileştirilmesi, bir dizi açıdan merkezi önderlik sorumluluklarının

yerine getirilmesi ile olanaklıdır.

Bu konuda öncelikli ve birçok bakımdan tayin edici ihtiyaç, parti tüzüğüne dayalı bir örgütsel yaşamın her bakımdan egemen kılınmasıdır. Sorun işleyiş ve kurallara ilişkin biçimsel hükümler değil, fakat parti yaşamına yön veren temel ilke ve kuralların canlı özü ve içeriğidir. Bunların partinin gündelik yaşamında özümsenmesi, sindirilmiş bir bilincin ürünü olarak, böylece doğal tutum ve pratik davranışlar halinde gerçekleştirilmesidir.

Dinamik ve canlı bir işleyiş ve iletişim ile sürekli bir denetim, burada temel gerekliliklerdir. Düzenli ve amaca uygun raporlar, her düzeydeki alt örgütler yönünden bunun en temel aracıdır. Ve halen parti bu açıdan oldukça iyi bir durumdadır. Bu çerçevede halen sorun ve dolayısıyla ihtiyaç, MK'nın ve İK'ların bu mekanizmadan amaca en uygun biçimde yararlanabilmeyi başarabilmesidir. Bu, raporların düzenli biçimde ve çok yönlü olarak değerlendirilmesini, böylece çıkarılacak sonuçlar üzerinden partinin geneline ve her bir parti örgütüne gerekli müdahalelerin zamanında uygun araç ve yöntemlerle yapılmasını gerektirir.

MK'nın buna uygun düşen bir yeniden yapılanması ve çalışma tarzı ihtiyacına işaret etmiş bulunuyoruz. Yeni dönemde MK, tam da parti tüzüğümüzün öngördüğü gibi, belli aralıklarla partiye düzenli olarak rapor vermekle kalmamalı, bundan daha önemli olarak, iç yazılar ve genelgelerle partiyi yönlendirmeli, bunları partide bir iç yaşam ve iletişim birliği kurabilmenin etkili araçları olarak kullanabilmelidir.

Dinamik ve canlı bir örgütsel yaşamın kurulmasında temel önemde bir başka araç, her bir örgüt biriminde ve partinin genelinde devrimci eleştiri ve özeleştiri mekanizmasının etkin biçimde kullanılabilmesidir. Partinin kirini pasını atmak, partideki hata, zaaf ve yetersizliklerle sistemli bir biçimde mücadele edebilmek, bunu partinin birliğini, mücadele kapasitesini ve disiplinini daha da güçlendirecek bir biçimde yapabilmek, tüm bunlar devrimci eleştiri ve özeleştiri silahının yöntemli ve doğru devrimci bir temelde kullanılabilmesi ile olanaklıdır.

Devrimci eleştiri ve özeleştiri silahının temellerini ve işlevini ortaya koymak, bu konuda partinin toplamında sağlam bir bilinç açıklığı yaratmak ve bunu da bu devrimci yöntemin parti yaşamına egemen kılınması ile birleştirmek, önümüzdeki bir başka sorundur. Bu sorun temel önemdedir; bunsuz dinamik, canlı ve verimli bir devrimci örgütsel iç yaşam düşünebilmek olanağı yoktur.

Kendi yönünden devrimci bir iç yaşamın örgütlenmesinde önemli roller oynayabilecek araçlarlardan biri de Merkez Yayın Organı'dır. İllegalitenin el verdiği sınırlar içinde partinin iç yaşamına ilişkin sorunları ***Ekim*** üzerinden tartışabilmek, partinin toplamında canlı ve verimli bir iç yaşam birliği kurabilmenin, sorunları, çözümleri ve deneyimleri genelleştirebilmenin önemli bir olanağı olacaktır.

5- Kadrolaşmanın sorunları:

Devrimci örgütün taşıyıcısı devrimci kadrolardır. Kadro sorunu ideolojik, politik, örgütsel, sınıfsal ve moral yönleriyle çok boyutlu ve bütünsel bir sorundur.

Kadrolaşmanın temel önemde bazı sorunları geçmişten beri partimizde tartışılmaktadır. Özellikle EKİM 3. Genel Konferansı değerlendirmeleri ile Kuruluş Kongresi tartışmaları bu konuda yolgösterici niteliktedir. Bunlar kadro sorunlarıyla uğraştımız her durumda bizim için vazgeçilmez başvuru kaynaklarıdır.

Öte yandan buraya kadar ele aldığımız hemen tüm örgütsel sorunlar, kadro sorununu doğru bir temelde çözmenin, aynı anlama gelmek üzere başarılı bir kadrolaşmanın da temel güvencesidirler. Parti elbette devrimci örgüt sorununu olduğu gibi devrimci kadro sorununu da devrimci sınıf zemininde, sınıfı devrimcileştirme çabası ve mücadelesi içinde, amaca uygun bir biçimde çözmüş olacaktır. Bütün bunlar konunun temel

esasları kapsamındadır ve stratejik bir gelişme aşamasının değişmez sorunlarıdır.

Fakat yine de, özellikle içinden geçmekte olduğumuz dönemde kendini gösteren sorunlardan hareketle, bu alanda daha özgün biçimde tartışılması gereken bir dizi başka sorunumuz da var.

Bugün partinin kadrolaşma planındaki en temel ve dolayısıyla öncelikli sorunu, yeterli sayıda ve nitelikte kadrodan yoksunluğudur. Parti halen kadrosal açıdan belirgin biçimde zayıftır ve bu zayıflık partinin genel siyasal etkisiyle kıyaslanamaz boyutlardadır. Tam da bu nedenle, bu siyasal etkinin sağladığı olanakları gereğince değerlendirebilmekte de parti belirgin biçimde yetersiz kalmaktadır.

Bu zayıflığı aşmayı özel bir sorun olarak ele almadığımız sürece de, sorun partinin yapısal bir sorunu olarak kalmaya devam edecektir.

Olağan siyasal çalışma ve genel akışı içinde bir örgüt yaşamı, kendi başına kadrolaşmak için hiçbir biçimde yeterli değildir. Bunlar kuşkusuz partiye önemli bir kadro potansiyeli sağlarlar ve bunu belli sınırlarda şekillendirirler de. Fakat sorun asla buna indirgenemez. Bu kadro sorununu kendiliğinden bir sürece bırakmakla aşağı yukarı aynı anlama gelir.

Kadrolaşmayı mutlak biçimde özel bir sorun olarak, örgüt sanatının temel önemde özel bir boyutu olarak ele almalıyız. Elimizdeki insan malzemesi ile sağlam ve çok yönlü bir kadrolaşmanın gerektirdiği bir tarzda ilgilenmeli, militanlarımızın her türden sorunlarına, eğitimlerine, çok yönlü gelişimlerine, sistemli bir biçimde bu gözle bakmalıyız.

Yineliyoruz, kadroların gelişimini salt genel siyasal çalışmanın ve örgütsel yaşamın kendiliğinden sürecine bırakırsak, böylece sorunu da sürümcemede bırakmış oluruz. Böyle olunca sorunu çözebilmek bir yana, eldeki militanların bir kısımını da zaman içinde kaybederiz. Nitekim geride kalan 20 yıl üzerinden baktığımızda, bunun çok farklı ve belki birçok durumda bizi aşan nedenleri olsa da, arkamızda büyük bir siyasal insan mezarlığı bıraktığımızı görürüz. Saflarımıza sayısız insan katılmış ve kalıcı hale gelemeden düşüp gitmiştir. Bundan gerekli sonuçları çıkarabilmek durumundayız.

Parti, kadroların çok yönlü eğitimini ve gelişimini gereğince önemsemeli, bunu başlı başına ve sistemli bir iş edinmelidir. Saflarına akan her yeni insanla da bu bakış açısıyla ilgilenmelidir.

Bu kapsamda parti sempatizanı işçilerle özel bir tarzda ilgilenmek özellikle önemlidir. İşçi sempatizanlarımız kesin bir biçimde özel bir ilginin, eğitimin ve yönlendirmenin konusu olabilmelidirler. Bu olmadığı sürece partinin sınıf içinden gereğince kadrolaşması, saflarının proleter bileşimini iyileştirmesi olanaklı olamaz.

***

(Yayınlanamaz bölümler...- tkip.org)

***

İçinden geçmekte olduğumuz dönemde kadrolaşma planındaki sorunlarımızdan biri de saflarımızdaki belirgin ideolojik eğitim yetersizliğidir. Gerek genel Marksizm eğitimi ve gerekse partinin düşünsel birikimi yönünden bu böyledir. Bu sorunu çözemezsek partinin birçok başka sorununu çözmekte de başarısız kalırız. Zira ideolojik düzey birçok öteki sorunu başarıyla çözebilmenin olmazsa olmaz koşuludur.

Son yıllarda, özel olarak da II. Kongre sonrasında bu sorunun önemine döne döne işaret edildiği ve buna yönelik sınırlı bazı girişimler gündeme getirildiği halde bir ilerleme sağlayabilmiş değiliz. Her bir kadroda ideolojik eğitimin anlamı ve önemine ilişkin yeterli bir bilinç açıklığı yaratamaz ve kadroyu kendini sistemli biçimde eğitmeye motive edemezsek, dahası kadronun buna yönelik çabasını sürekli bir izleme ve yönlendirmenin konusu yapamazsak, bu sorunu çözemeden kalırız.

Belirleyici ve çözücü olan, elbette genelde partinin, daha somut olarak da organın denetimi ve yönlendirmesi altında, kadronun kendi bireysel çabasıdır. Tüm öteki yol ve

yöntemler kadronun bireysel yönelimini ve motivasyonunu sağlamak bakımından kuşkusuz önemlidir. Fakat sonuçta kadronun kişisel çabası düzeyinin yükselmesi sonucunu yaratacaktır. Ve bu da, toplamda partinin ideolojik düzeyinin yükselmesine yolaçacaktır.

6- Partiyi her açıdan devrimcileştirme sorunu:

Örgüt ve kadro sorunları üzerine bunca sözün ardından bu konuda ayrı bir başlık yadırganabilir. Fakat böylesi bir yadırgama yersizdir. Partinin ciddi biçimde ve boyutlarda bir devrimcileşme sorunu vardır ve III. Parti Kongresi buna bir ilk önemli neşteri vurmakla yükümlüdür.

Partinin teorik ve programatik temel bakımından olduğu kadar, politik ve örgütsel çizgi yönünden de devrimciliği kesin biçimde güvence altındadır. Bu açıdan partinin bir sorunu yoktur. Fakat unutmamak gerekir ki, devrimci kimliğin olmazsa olmaz önkoşulları bunlar olmakla birlikte, devrimcilik son tahlilde pratik bir sorundur; pratik çalışma ve mücadele içindeki bilinç, ruh hali ve davranış sorunudur. Buradan bakıldığında ise partinin halen bu alanda ciddi sorunları ve yetersizlikleri bulunduğu tartışmasız bir olgudur.

Sorunun gerisinde öncelikle, dünyada ve Türkiye'de içinden geçmekte olduğumuz özel tarihi dönemin getirdiği sorunlar vardır. Parti bu sorunlara karşı ideolojik açıdan sağlam durmayı elbette başarmıştır. Fakat yine de bu, onun pratikte bu atmosferden belirgin biçimde etkilenmesine kendi başına engel değildir.

Sorunun gerisinde ikinci olarak ve elbette birincisiyle bağlantılı bir biçimde, bugünün Türkiye'sinde, toplamda partiyi ve onun tek tek her kadrosunu zorlu ve karmaşık bir siyasal mücadele pratiği içinde eğitecek, besleyecek ve güçlendirecek siyasal koşulların, daha somut olarak da, militan bir sınıf ve kitle hareketinin olmaması vardır.

İlk ikisinin uzantısı ve yansıması son bir neden ise, bugünün Türkiye soluna egemen olan belirgin sağcı-tasfiyeci eğilim ve pratiktir. Solun istinasız tüm kesimlerini kesen bu sağcı-tasfiyeci eğilim koca bir ağırlıktır ve bu ağırlığın parti üzerinden yansımalarını şu veya bu ölçüde bulması kaçınılmazdır. Siyasal mücadele sahnesine çıktığı andan itibaren ve kesintisiz biçimde bugüne kadar bununla sistemli bir biçimde mücadele ediyor olmasına rağmen.

Bütün bunlara bir de bize özgü bir nedeni eklemek gerekir. Bu, Kuruluş Kongresi'ni izleyen özel dönemin partiyi örgüt ve çalışma tarzı planında yüzyüze bıraktığı sorunlar bütünüdür. (...).

Parti, şimdi tüm bu gerçekleri çok daha bilinçli ve açık bir biçimde hesaba katarak kendindeki sağcı eğilimlere özel bir tarzda ve yüreklice yüklenmek durumundadır. Amaç ve hedef, partide militan ihtilalci bir bilinci, ruhu ve pratik davranışı her bakımdan egemen kılmak üzere, **devrimci sınıfın savaşçı partisi** olabilmenin tüm gerekleri üzerinde özel bir tarzda yoğunlaşmaktır. Özellikle Kuruluş Kongresi'ni izleyen ve solun tüm kesimlerini tasfiyeci bir batağa sürükleyen son 10 yılın her türlü kirini ve pasını parti saflarından silip atmaktır.

Devrim ve sosyalizm davasına kendini adama bilinci ve ruhu ile bağlanabilen bir devrimci militan kimlik, sınıf ve kitle hareketine militan önderlik pratiğinin geliştirilmesi, devrimci örgüt sorununda bilinç açıklığı ve pratik hassasiyet, illegal örgütün ve çalışmanın her bakımdan güçlendirilmesi, siyasi polise karşı mücadelede yetkinleşme, işkenceye ve zindana bilinç ve moral açıdan tam hazırlık, kadroların hiç değilse bugünün siyasal mücadele ihtiyaçlarına yanıt verebilecek çerçevede silahlı eğitimi...

Bu ve benzeri bir dizi soruna, kadroları ve bir bütün olarak partiyi devrimcileştirme sorunu üzerinden bakabilmek durumundayız.

7- Örgütsel güvenlik sorunları:

(Bir bütün olrak yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)

8- Siyasal çalışmanın bazı sorunları:

Bu konuda burada yalnızca belirli başlıklar sıralamakla yetiniyoruz:

- İstanbul İl Komitesi'nin Ekim 2008 tarihli raporu, zaman zaman sınıfın gündemi ile toplumun gündemi arasında belirli bir açının oluşabildiğine ve bununsa partiyi bu ikisini bağdaştırmakta belli zorluklarla yüzyüze bıraktığına işaret etmektedir. Burada teorik boyutları da olan önemli bir sorun alanı vardır ve konu siyasal çalışmanızın bütününü ilgilendirmektedir. III. Parti Kongresi buna açıklık getirebilmek için iyi bir vesiledir.

- Aynı konu merkezi ve yerel gündemleri bağdaştırmanın sorunları bakımından da ele alınmalıdır.

- Siyasal çalışmanın sorunları kapsamında sınıf ve kitle hareketine militan önderliğin sorunları...

- Propaganda-ajitasyon çalışmasını kesin olarak eylemli bir süreçle birleştirmek, kampanyaları da bu bakış açısı ile ele almak, bu arada her önemli siyasal yoğunlaşma çalışmasının örgütsel ve kadrosal sonuçları/kazanımları üzerinde özellikle durmak...

- Hedef çalışma alanlarında yeterince derinleşememek ve bunun genişlemenin de önüne bir engel olarak çıkması sorunu...

- Devrimci iktidar perspektifi içinde devrimci şiddet sorununun dönemin koşulları içindeki anlamı...

9- Parti yayınları:

Partinin Yayın Cephesindeki Sorunları ve Görevleri başlıklı değerlendirme politik yayının 10. yılı vesilelesiyle Haziran 2004'de yayınlandı (Bkz. ***Parti Değerlendirmeleri-2***, s. 193-217). O günden bugüne denebilir ki bu alandaki sorunlarımız esası yönünden değişmeden sürmektedir. Elbette bu alanda bazı yeni ve kendi işlevleri yönünden önemli bazı adımlar attık.

(Yayınlanamaz bölümler...- tkip.org)

Fakat bahsi geçen değerlendirmedeki temel vurgu, tüm yayınları kendi işlevlerine uygun bir içeriğe kavuşturabilmek, yayın faaliyetimizin niteliğini yükseltmekti. Oysa aradan geçen yıllara rağmen bu alanda sorunlarımız neredeyse olduğu gibi sürmektedir. Buna, (...), yeni yayınlarımız da dahildir.

Sorun yayınlarımızdaki temel yetersizliğin ne olduğu konusundaki bir belirsizlikten değil, fakat bunu aşacak kadrosal güçten yoksun olmaktan kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla kadrosallaşma kapsamındaki sorunlar bu açıdan da çok özel bir önem taşımaktadır.

Yayın cephesinde en acil sorun, Merkez Yayın Organı'nı düzenli periyotlarla ve yukarıda bahsi geçen değerlendirmede tanımlanan işleve uygun olarak çıkarabilmektir. Gerçekte partinin buna potansiyel açıdan gücü fazlasıyla vardır. Buna rağmen yaşanan rahatsız edici başarısızlığın gerisinde, partinin ileri kadrolarının önemli bir bölümünün Merkez Yayın Organı'nı sahipsiz bırakması rahatsız edici gerçeği vardır.

Merkez Yayın Organı, adı üzerinde, merkezi önderliğin kürsüsüdür. Buradan bir politik ve örgütsel önderlik düzeyinin yansıyabilmesi gerekir. Bunu ise ancak partinin çoğu yönetici düzeylerde görevli en ileri kadroları yapabilir. Zira partiyi onlar yönetmektedirler, sorunları bütünlüğü içinde onlar görebilmektedirler, çok farklı alanlardan gelen kapsamlı raporları onlar okumaktadırlar, birikim ve deneyim bakımından üstün konumda olanlar onlardır vb...

Bunu vurgulamak, hiçbir biçimde tüm partinin katkısının taşıdığı önemi gözden kaçırmak demek değildir. Yalnızca bu zenginleştirici katkıların gerçek anlamını bulabilmesinin zorunlu, olmazsa olmaz temel koşuluna işaret etmektir.

Oysa yazık ki bu temel önemde koşul aksamaktadır, partinin en ileri kadrolarının bir bölümü Merkez Yayın Organı'nı sahipsiz bırakmaktadır. Buna kuşkusuz çok çeşitli açıklamalar getirmek, mazaretler göstermek mümkündür. Ama bunlar sorunun özünü ve ihtiyacın yakıcılığını ortadan kaldırmamaktadır.

Hiçbir başka sorun ya da görev, Merkez Yayın Organı'nından daha öncelikle olamaz. Çünkü Merkez Yayın Organı tüm öteki sorunlara etkili ve çözücü biçimde müdahale edebilmenin de en temel ve vazgeçilemez aracıdır. Bu partinin önderlik fonksiyonundaki ciddi bir zaafiyetin ifadesidir.

III. Kongre bunun üzerinde ve mutlak biçimde geride kalması koşulu ile durmalı ve emredici kararlar almalıdır.

Öteki yayınlarımızın yayın düzeninde bir sorun yoktur, fakat işlevli ve nitelikli yayın ölçütü üzerinden tümü de sorunludur. Tümü de müdahale gerektirmektedir, tümü de işlevlerine uygun bir biçimde güçlendirilmeyi beklemektedir.

Yayın organları üzerine bundan öteye söylenebilecekler Haziran 2004 tarihli değerlendirmede vardır. İlgili metni bu açıdan yeniden incelemek ve bugün için de geçerli tüm sonuçları çıkarmak gerekir.

10- Gençlik çalışması:

Gençlik çalışmamız son yıllarda belirli bir kısırlık içinde seyretmektedir. Fakat bunun gerisinde temelde gençlik hareketinin kısırlığı vardır. Sınırlı gençlik güçlerimiz yıllardır sınırlı imkanlara rağmen gençlik alanında partiyi güçlendirmek için birçok yol ve yöntem denemekte, çok değişik araçlar kullanmaktadırlar. Buna rağmen zaman içinde gençlik çalışmamız bir gelişme kaydetmediği gibi bazı alanlarda belirgin bir gerileme de yaşadı. Bunun temelde nesnel nedenlerin sonucu olduğunu yinelemek gerekir.

Yine de parti kongresinin işlevli bir değerlendirme yapabilmesi için gençlik alanında parti kongresine bu açıdan sunulacak raporların özel bir önemi vardır.

Bu raporlar gençlik hareketinin durumuna ilişkin genel gözlemlerin yanısıra bu alanda izlediğimiz politikaların, yürüttüğümüz çalışmanın, kullandığımız yol, yöntem ve araçların bir değerlendirmesini de içermelidir.

Yanısıra Genç Sen deneyiminin eleştirel bir muhasebesi yapılabilmelidir. Bu muhasebe, yeni dönemde Genç Sen'e karşı tutum ve gençliğin kitlesel örgütlenmesi sorununa bakış bakımından önemli olacaktır.

Bu kapsamda şu başlıklar özellikle önemlidir:

- Genç Sen deneyiminin bilançosu ve gençliğin kitlesel örgütlenmesi sorunu...
- Genç Sen ve politik gençlik hareketi... Bu açıdan Genç Sen'in olanakları ve sınırları...
- Genç Sen içinde birleşik bir devrimci muhalefetin olanakları...
- İlerici-devrimci gençlik hareketinin birliği sorunu... Birleşik devrimci gençlik hareketinin anlamı ve bunu geliştirmenin sorunları...

Öte yandan, gençlik çalışması içinde uzun yıllardır başvurduğumuz "esnek platformlar" deneyiminin muhasebesi de bir ihtiyaçtır. Bu türden araçların yararları, imkanları, sınırları ve sorunları konusunda bir açıklık yaratılabilmelidir.

Ayrıca şu sorunlar üzerinde durulmalıdır:

- Gençlik çalışması içinde devrimci-militan kimlik sorunu... Bu çerçevede, gençlik çalışmasından kazanılan partili kadrolar arasındaki belirgin dökülme üzerine çok yönlü bir değerlendirme.
- Genç kadroların sürekli biçimde sınıf çalışması/hareketi ile yüzyüz getirilmesi... Partinin sınıf çalışması pratiğine bu kadroları olanaklı sınırlar içinde katabilmenin önemi...
- Gençlik yayını üzerine değerlendirme...

11- Liseli gençlik çalışması:

Liseli gençlik çalışması bugünkü koşullarda üniversite gençlik çalışmasından daha büyük olanaklar barındırmaktadır. Fakat bizim halihazırdaki liseli gençlik çalışmamız bunu değerlendirebilme gücünden yoksundur. Bu çalışmanın halen iller düzeyinde bile istikrarlı bir örgütlenmesi de yoktur. Fakat önemini ve bu arada sınıf çalışması bakımından barındırdığı olanakları da gözeterek, yeni dönemde

bu çalışmayı kesin olarak güçlendirmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Üniversite gençliği çalışmasından farklı olarak liseli gençlik çalışması her alt bölgedeki parti çalışmasının bir alanı olarak da ele alındığı için, bu alandaki sorunlar dolaysız olarak yerel parti örgütlerini de ilgilendirmektedir.

III. Parti kongresi bugüne kadarki liseli gençlik çalışmamızın bir bilançosunu çıkarmalı, yeni dönemde bu alana daha güçlü bir yönelimin ve yüklenmenin önünü açmalıdır. Liseli gençlik çalışmasına ilişkin olarak parti kongresine sunulacak yerel raporlar bu açıdan önemlidir.

Liseli gençlik örgütlenmesinin sorunları, meslek liseleri sorunu, liseli gençlik yayını, yerel ya da mesleki bültenler, üzerinde durulması gereken öteki konulardır.

12- Kadın çalışması ve komisyonlar deneyimi:

Kadın çalışmasının ele alınışı II. Kongre'de belli bir açıklığa kavuşturulmasına rağmen iki kongre arası dönemde bu alanda anlamlı adımlar atmayı başarabilmiş değiliz. Bunun nedenlerine açıklık getirecek ve bu çalışmanın önünü açacak bir değerlendirme bir ihtiyaçtır.

Halihazırdaki komisyonlar deneyimi ayrıca irdelenmelidir. Sınıf çalışmamızın henüz anlamlı mesafeler alamadığı koşullarda sınıf içinde kadın çalışmasında bir mesafe alamamak anlaşılabilir bir durumdur. Fakat bu, kendi kadın güçlerimize dayanan emekçi kadın komisyonlarının kadın sorunu üzerinden (elbette ki daha çok kadın işçileri ve semt emekçi kadınlarını hedef alarak) etkin bir seslenişle ortaya çıkmasına, özellikle de kamuoyuna yönelik çıkışlar yapmasına bir engel değildir, olmamalı idi. Bunun yapılamamasında, öteki nedenlerin yanısıra, komisyonlardaki görevlendirilmelerin çoğu durumda bir ek "yan görev" biçiminde olmasının kuşkusuz önemli bir rolü vardır. Sorunun çözümüne buradan da bakılabilmelidir.

Yerel örgütler halihazırdaki kadın çalışması deneyimlerini yazılı raporlar halinde sunabilirlerse eğer, bu parti kongresindeki tartışmaları kolaylaştıracak ve verimli kılacaktır.

Kadın çalışması içinde yer alan yoldaşların sorunları ve güçlükleri maddeler halinde iletmelerinin bile özel bir yararı olacaktır.

13- Mali sorunlar:

Parti mali bakımdan olanaklarının sınırına çoktan dayanmış durumdadır. Bunun gerisinde sürekli büyüyen bir partiyi ve çalışmayı hala önemli ölçüde yurtdışındaki sınırlı sayıda işçinin desteği ile götürmeye çalışmak vardır. Parti örgütü ve çalışması sınırlı iken bu katkılarla durumu götürebiliyorduk. Fakat artık sürekli biçimde büyüyen bir parti ve oysa kendi dar sınırlarında kalan bir yurtdışı örgütü gerçeği ile yüzyüzeyiz. Demek ki büyüyen parti, bu sorunu artık kendi öz zemininde, yani ülke içinde çözmekle yükümlüdür.

Kuşkusuz yurdışı desteği gelinen yerde partinin mali ihtiyaçlarını ancak bir bölümünü karşılayabilmektedir ve işin geriye kalanı yıllardan beridir yerel parti örgütlerinin kendi alanlarından sağladıkları olanaklarla yürütülmektedir. Bu açıdan dünün kolaycılığının özellikle son yıllarda belli ölçülerde aşıldığı bir gerçektir. Fakat yine de yapılanlar sınırlıdır ve soruna dar sınırlarda bakılmaktadır.

Devrimci örgüt mali sorunları da devrimci bir biçimde çözebilmelidir. Elbette temel kaynak kitle desteğidir ve desteğin sınırlılığı bu alandan elde edilebilecek olana bugün bir sınır getirmektedir. Yine de bu sınırların gereğince zorlandığını söyleyebilecek durumda değiliz. Fakat mali sorunların çözümünü buna da indirgemeyiz. Devrimci ve profesyonel bir bakışla tüm öteki yol ve yöntemler üzerine gereğince düşünmek, yaratıcı ve ustalıklı çözümler bulmak, tüm yerel örgütlerin görev ve sorumluluğudur.

(...)

Merkez Komitesi

5 Ağustos 2009